

UOHSX00DU0ET

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka:

ÚOHS-R0139/2020/VZ

Číslo jednací:

ÚOHS-29286/2020/322/MPe

Brno 18. září 2020

V řízení o rozkladu ze dne 9. 7. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne obviněným –

- **Psychiatrická nemocnice Bohnice**, příspěvková organizace, IČO 00064220, se sídlem Ústavní 91/7, 181 00 Praha 8,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-19314/2020/522/KČe ze dne 25. 6. 2020 vydanému ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0150,S0157,S0162,S0173,S0178/2020/VZ

ve věci

- možného spáchání dvou přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) a jednoho přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů obviněným v souvislosti se zjednodušeným podlimitním řízením označeným jako „**Tiskařské výrobky**“ zahájeném za účelem uzavření rámcové dohody dne 20. 8. 2018 na základě výzvy k podání nabídek ze dne 20. 8. 2018 uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne,
- možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) cit. zákona o zadávání veřejných zakázek obviněným v souvislosti s poptáváním plnění v rámci veřejné zakázky „**Dodávky dezinfekčních prostředků**“, kdy předběžné oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne

15. 11. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 20. 11. 2017 pod ev. č. Z2017-032353 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 11. 2017 pod zn. 2017/S 222-460923,

- možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) cit. zákona o zadávání veřejných zakázek obviněným při zadávání veřejné zakázky „**Úklidové služby pro PN Bohnice**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 4. 4. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 4. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-008654 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 069-130403,
- možného spáchání tří přestupků podle § 268 odst. 1 písm. a), jednoho přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) a jednoho přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) cit. zákona o zadávání veřejných zakázek obviněným při zadávání veřejné zakázky „**PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě Výzvy k podání nabídek ze dne 17. 1. 2017 uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne,
- možného spáchání tří přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) cit. zákona o zadávání veřejných zakázek obviněným při zadávání veřejné zakázky „**Laboratorní služby**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 11. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 11. 2018 pod ev. č. Z2018-038871 a v Úředním věstníku Evropské unie téhož dne pod zn. 2018/S 214-490578,

jsem na návrh rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů **výrok II** rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 6. 2020, č. j. ÚOHS-19314/2020/522/KČe, vydaného ve spojeném řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0150,S0157,S0162,S0173,S0178/2020/VZ, jímž byl obviněný shledán vinným z přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, kterého se měl dopustit tím, že ve zjednodušeném podlimitním řízení označeném jako „Tiskařské výrobky“ zahájeném za účelem uzavření rámcové dohody dne 20. 8. 2018 na základě výzvy k podání nabídek ze dne 20. 8. 2018 uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, nedodržel § 73 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 53 odst. 4 cit. zákona a zároveň porušil zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 cit. zákona, když v odst. 6.4 písm. a) zadávací dokumentace stanovil požadavek na splnění technické kvalifikace podle § 79 odst. 2 písm. b) cit. zákona spočívající v předložení seznamu významných dodávek nebo významných služeb poskytnutých za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení, aniž by určil minimální úroveň pro splnění tohoto kritéria technické kvalifikace, když dostatečně jasným a určitým způsobem nevymezil, co se rozumí významnou dodávkou či službou, přičemž zároveň neurčil rozsah dodávky či služby, aby mohla být považovaná za významnou a zároveň neurčil počet významných dodávek či služeb, které musí dodavatelé ve svých nabídkách pro splnění kvalifikačního kritéria uvést, a dne 15. 10. 2018 uzavřel „Rámcovou dohodu na tiskařské výrobky“ s vybraným dodavatelem ASTRON print, s.r.o., IČO 26155222, se sídlem Mladoboleslavská 1128, 197 00 Praha 9,

ruším

a správní řízení v tomto rozsahu podle § 257 písm. f) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů

zastavuji,

neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení sankce podle § 268.

II.

Podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů **výrok I, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XV** rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 6. 2020, č. j. ÚOHS-19314/2020/522/KČe, vydaného ve spojeném řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0150,S0157,S0162,S0173,S0178/2020/VZ

potvrzuji

a podaný rozklad v tomto rozsahu

zamítám.

III.

Podle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **výrok XIV** rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 25. 6. 2020, č. j. ÚOHS-19314/2020/522/KČe, vydaného ve spojeném řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0150,S0157,S0162,S0173,S0178/2020/VZ

měním

takto:

„Za spáchání přestupků uvedených ve výročích I, III až XIII tohoto rozhodnutí se obviněnému – Psychiatrická nemocnice Bohnice, příspěvková organizace, IČO 00064220, se sídlem Ústavní 91/7, 181 00 Praha 8, podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ukládá

pokuta ve výši **600 000 Kč (šest set tisíc korun českých).**

Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“

ODŮVODNĚNÍ

I. Zadávací řízení a správní řízení vedená Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 248 zák. č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon**“)¹ k výkonu dozoru nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese

¹ Je-li v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení předmětného řízení na veřejnou zakázku.

s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 téhož zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, obdržel dne 10. 1. 2020 podnět ze dne 7. 1. 2020 s žádostí o prošetření postupu zadavatele – Psychiatrická nemocnice Bohnice, příspěvková organizace, IČO 00064220, se sídlem Ústavní 91/7, 181 00 Praha 8, (dále jen „**obviněný**“ nebo „**zadavatel**“) –

- v souvislosti se zjednodušeným podlimitním řízením označeným jako „**Tiskařské výrobky**“ zahájeném za účelem uzavření rámcové dohody dne 20. 8. 2018 na základě výzvy k podání nabídek ze dne 20. 8. 2018 uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, (dále jen „**veřejná zakázka č. 1**“),
- v souvislosti s poptáváním plnění v rámci veřejné zakázky „**Dodávky dezinfekčních prostředků**“, kdy předběžné oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 15. 11. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 20. 11. 2017 pod ev. č. Z2017-032353 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 18. 11. 2017 pod zn. 2017/S 222-460923, (dále jen „**veřejná zakázka č. 2**“),
- při zadávání veřejné zakázky „**Úklidové služby pro PN Bohnice**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 4. 4. 2017 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 4. 2017 pod ev. č. zakázky Z2017-008654 a v Úředním věstníku Evropské unie dne 7. 4. 2017 pod ev. č. 2017/S 069-130403, (dále jen „**veřejná zakázka č. 3**“),
- při zadávání veřejné zakázky „**PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace**“ ve zjednodušeném podlimitním řízení na základě Výzvy k podání nabídek ze dne 17. 1. 2017 uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne, (dále jen „**veřejná zakázka č. 4**“),
- při zadávání veřejné zakázky „**Laboratorní služby**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 11. 2018 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 7. 11. 2018 pod ev. č. Z2018-038871 a v Úředním věstníku Evropské unie téhož dne pod zn. 2018/S 214-490578, (dále jen „**veřejná zakázka č. 5**“).

K řízení vedenému pod sp. zn. ÚOHS-S0150/2020/VZ

2. Na základě podnětu vedeného v části týkající se veřejné zakázky č. 1 pod sp. zn. ÚOHS-P0028/2020/VZ si Úřad vyžádal veškerou související dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele k podnětu, načež dospěl k závěru, že se obviněný dopustil dvou přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona a jednoho přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona. O tomto následně Úřad dne 3. 4. 2020 vydal příkaz, č. j. 10281/2020/523/JMa, jímž uložil obviněnému za výše kvalifikované přestupky pokutu ve výši 15 000 Kč.
3. Dnem vydání příkazu, jakožto prvním úkonem ve věci, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), zahájeno správní řízení z moci úřední vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0150/2020/VZ.

4. Proti předmětnému příkazu obviněný podal dne 14. 4. 2020 odpor, a tak v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podáním odporu předmětný příkaz zrušen a v řízení se pokračovalo.

K řízení vedenému pod sp. zn. ÚOHS-S0157/2020/VZ

5. Na základě podaného podnětu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-P0012/2020/VZ týkajícího se postupu zadavatele v souvislosti s poptáváním plnění v rámci veřejné zakázky č. 2 si Úřad vyžádal veškerou související dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele k podnětu, načež dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona. O tomto následně Úřad dne 15. 4. 2020 vydal příkaz, č. j. ÚOHS-11256/2020/522/KČe, jímž uložil obviněnému za výše kvalifikovaný přestupek pokutu ve výši 220 000 Kč.
6. Dnem vydání příkazu, jakožto prvním úkonem ve věci, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zahájeno správní řízení z moci úřední vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0157/2020/VZ.
7. Proti předmětnému příkazu obviněný podal dne 21. 4. 2020 odpor, a tak v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podáním odporu předmětný příkaz zrušen a v řízení se pokračovalo.

K řízení vedenému pod sp. zn. ÚOHS-S0162/2020/VZ

8. Na základě podnětu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-P0026/2020/VZ týkajícího se postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky č. 3 si Úřad vyžádal veškerou související dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele k podnětu, načež dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona. O tomto následně Úřad vydal dne 20. 4. 2020 příkaz, č. j. ÚOHS-11773/2020/521/RŠu, jímž uložil obviněnému za výše kvalifikovaný přestupek pokutu ve výši 40 000 Kč.
9. Dnem vydání příkazu, jakožto prvním úkonem ve věci, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zahájeno správní řízení z moci úřední vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0162/2020/VZ.
10. Proti předmětnému příkazu obviněný podal dne 27. 4. 2020 odpor, a tak v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podáním odporu předmětný příkaz zrušen a v řízení se pokračovalo.

K řízení vedenému pod sp. zn. ÚOHS-S0173/2020/VZ

11. Na základě podnětu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-P0027/2020/VZ týkajícího se postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky č. 4 si Úřad vyžádal veškerou související dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele k podnětu, načež dospěl k závěru, že se obviněný dopustil tří přestupků podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona, jednoho přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona a jednoho přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona. O tomto následně Úřad vydal dne 27. 4. 2020 příkaz, č. j. ÚOHS-12432/2020/521/OPi, jímž uložil obviněnému za výše kvalifikované přestupky pokutu ve výši 100 000 Kč.
12. Dnem vydání příkazu, jakožto prvním úkonem ve věci, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zahájeno správní řízení z moci úřední vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0173/2020/VZ.

13. Proti předmětnému příkazu obviněný podal dne 5. 5. 2020 odpor, a tak v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podáním odporu předmětný příkaz zrušen a v řízení se pokračovalo.

K řízení vedenému pod sp. zn. ÚOHS-S0178/2020/VZ

14. Na základě podnětu vedeného pod sp. zn. ÚOHS-P0025/2020/VZ týkajícího se postupu zadavatele při zadávání veřejné zakázky č. 5 si Úřad vyžádal veškerou související dokumentaci o zadávacím řízení a vyjádření zadavatele k podnětu, načež dospěl k závěru, že se obviněný dopustil tří přestupků podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona. O tomto následně Úřad vydal dne 29. 4. 2020 příkaz, č. j. ÚOHS-12791/2020/522/KČe, jímž uložil obviněnému za výše kvalifikované přestupky pokutu ve výši 250 000 Kč.
15. Dnem vydání příkazu, jakožto prvním úkonem ve věci, bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 90 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, zahájeno správní řízení z moci úřední vedené Úřadem pod sp. zn. ÚOHS-S0178/2020/VZ.
16. Proti předmětnému příkazu obviněný podal dne 6. 5. 2020 odpor, a tak v souladu s § 150 odst. 3 správního řádu byl podáním odporu předmětný příkaz zrušen a v řízení se pokračovalo.

Ke spojení předmětných správních řízení

17. Úřad obdržel dne 15. 5. 2020 návrh obviněného ze dne 14. 5. 2020 na spojení správních řízení vedených pod sp. zn. ÚOHS-S0118/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0150/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0157/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0162/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0173/2020/VZ a sp. zn. ÚOHS-S0178/2020/VZ.
18. Návrhu obviněného Úřad usnesením ze dne 21. 5. 2020, č. j. ÚOHS-14664/2020/522/KČe vyhověl a spojil postupem dle § 140 odst. 1 správního řádu správní řízení vedená pod sp. zn. ÚOHS-S0150/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0157/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0162/2020/VZ, sp. zn. ÚOHS-S0173/2020/VZ a sp. zn. ÚOHS-S0178/2020/VZ, neboť Úřad shledal naplnění podmínek pro spojení těchto řízení. V daném případě se totiž jedná o totožného účastníka řízení a Úřadu nebylo známo, že by spojení řízení bránila povaha věci, účel řízení či ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků správního řízení. Obviněnému přitom spojením předmětných řízení nevzniklo nebezpečí újmy.
19. Úřad však nepřistoupil ke spojení předmětných správních řízení rovněž s řízením vedeným pod sp. zn. ÚOHS-S0118/2020/VZ, neboť v tomto již došlo k vydání rozhodnutí ve věci samé, a to až po podání návrhu obviněného na spojení výše uvedených správních řízení².
20. O spojení správních řízení byl obviněný přípisem ze dne 21. 5. 2020, č. j. ÚOHS-14696/2020/522/KČe informován.

II. Napadené rozhodnutí

21. Dne 25. 6. 2020 vydal Úřad rozhodnutí č. j. ÚOHS-19314/2020/522/KČe ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0150,S0157,S0162,S0173,S0178/2020/VZ (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).

² K danému ovšem v souladu se zásadou absorpce Úřad přihlédl při stanovení výše pokuty ve společném řízení.

K výroku I

22. Výrokem I napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že ve zjednodušeném podlimitním řízení označeném jako „Tiskařské výrobky“ v rozporu s § 36 odst. 3 ve spojení s § 211 odst. 4 zákona neposkytl dodavatelům v rámci zadávacích podmínek veškeré informace technické povahy, včetně kódování a šifrování, které jsou nezbytné pro elektronickou komunikaci, zejména pro elektronické podání nabídek, když dodavatelům neposkytl informace týkající se nutnosti registrace v elektronickém nástroji pro podání nabídek, požadavky na HW a SW vybavení nutné pro podání nabídek, maximální velikost vkládaných souborů, šifrování nabídek v souladu vyhláškou č. 260/2016 Sb., o stanovení podrobnějších podmínek týkajících se elektronických nástrojů, elektronických úkonů při zadávání veřejných zakázek a certifikátu shody nebo alespoň odkaz na náповědu k použitému elektronickému nástroji tyto informace obsahující a dne 15. 10. 2018 uzavřel „Rámcovou dohodu na tiskařské výrobky“ s vybraným dodavatelem ASTRON print, s.r.o., IČO 26155222, se sídlem Mladoboleslavská 1128, 197 00 Praha 9.
23. Úřad odůvodnil své závěry vztahující se k výroku I napadeného rozhodnutí tím, že obviněný stanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem, neboť již z § 211 odst. 4 zákona vyplývá povinnost poskytnout výše uvedené informace potenciálním uchazečům alespoň v minimálním standardu pro schopnost konkrétního dodavatele zpracovat nabídku. Odpovědnosti za tento přestupek se navíc nelze *ex post* zbavit tvrzením, že tyto informace jsou nepochybně známé každému dodavateli a jsou rovněž veřejně přístupné v podobě náповědy, často kladených otázek, ev. horké linky provozovatele daného elektronického nástroje.

K výroku II

24. Výrokem II napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že ve zjednodušeném podlimitním řízení označeném jako „Tiskařské výrobky“ nedodržel § 73 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 53 odst. 4 zákona a zároveň porušil zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona, když v odst. 6.4 písm. a) zadávací dokumentace stanovil požadavek na splnění technické kvalifikace podle § 79 odst. 2 písm. b) zákona spočívající v předložení seznamu významných dodávek nebo významných služeb poskytnutých za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení, aniž by určil minimální úroveň pro splnění tohoto kritéria technické kvalifikace, když dostatečně jasným a určitým způsobem nevymezil, co se rozumí významnou dodávkou či službou, přičemž zároveň neurčil rozsah dodávky či služby, aby mohla být považovaná za významnou a zároveň neurčil počet významných dodávek či služeb, které musí dodavatelé ve svých nabídkách pro splnění kvalifikačního kritéria uvést, a dne 15. 10. 2018 uzavřel „Rámcovou dohodu na tiskařské výrobky“ s vybraným dodavatelem ASTRON print, s.r.o., IČO 26155222, se sídlem Mladoboleslavská 1128, 197 00 Praha 9.
25. Úřad odůvodnil své závěry tím, že pokud si obviněný nastavil pravidlo k prokázání technické kvalifikace na úrovni nadlimitního řízení, resp. dle ustanovení zákona vztahujícího se k nadlimitním řízením, pak je povinen aplikovat jej stejným způsobem, jako v nadlimitním řízení a stanovit tak kvalifikační kritéria v souladu se zákonem i za předpokladu, že je veřejná zakázka č. 1 jako celek zadávána ve zjednodušeném podlimitním řízení. Dle Úřadu

obviněným nastavené zadávací podmínky, v nichž není stanovena ani minimální úroveň referenčních dodávek či služeb nespĺňuje zákonnou povinnost dle § 73 odst. 6 písm. b) zákona, neboť nedává uchazečům jasný návod pro vypracování nabídky a je nezbytné jejich nastavení považovat za netransparentní.

K výroku III

26. Výrokem III napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona tím, že v rozporu s § 217 odst. 5 zákona neuveřejnil na profilu zadavatele písemnou zprávu zadavatele týkající se zjednodušeného podlimitního řízení označeného jako „Tiskařské výrobky“ nejpozději do 30 pracovních dnů od ukončení zadávacího řízení, které obviněný ukončil dne 15. 10. 2018 uzavřením „Rámcové dohody na tiskařské výrobky“ s vybraným dodavatelem ASTRON print, s.r.o., IČO 26155222, se sídlem Mladoboleslavská 1128, 197 00 Praha 9, tedy nejpozději do 26. 11. 2018, přičemž písemnou zprávu zadavatele na citovaném profilu uveřejnil až dne 26. 1. 2020, tj. 426 dnů po uplynutí zákonné lhůty.
27. Úřad k danému v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z údajů dostupných na profilu zadavatele zjistil, že písemnou zprávu obviněný uveřejnil skutečně až dne 26. 1. 2020, čímž došlo k uveřejnění písemné zprávy v rozporu se zákonem. K naplnění skutkové podstaty dle předmětného ustanovení zákona navíc postačí pouhé nedodržení této povinnosti.

K výroku IV

28. Výrokem IV napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že nedodržel pravidla stanovená v § 2 odst. 3 zákona, když nadlimitní veřejnou zakázku „Dodávky dezinfekčních prostředků“ nezadal v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacích řízení uvedených v § 55 zákona, přičemž tímto nezákonným postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele a na předmět výše uvedené veřejné zakázky uzavřel dne 24. 1. 2018 s dodavatelem PROMEDICA PRAHA GROUP, a.s., IČO 25099019, se sídlem Juárezova 1071/17, 160 00 Praha 6, „Smlouvu na dodávky dezinfekčních prostředků a dodávky služeb spojené s dodávkou“.
29. Dle odůvodnění Úřadu byl obviněný povinen zadat veřejnou zakázku č. 2 podle její předpokládané hodnoty, jež byla v bodě 2. 7. zadávací dokumentace stanovena obviněným na 6 000 000 Kč bez DPH. Veřejná zakázka s předpokládanou hodnotou v takové výši, v jaké ji obviněný v zadávací dokumentaci stanovil, je nadlimitní veřejnou zakázkou. V daném případě navíc obviněný uveřejnil pouze předběžné oznámení, jež mělo sloužit pro předběžné informace o předmětné veřejné zakázce, mj. obsahovalo předpokládané datum uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení, aniž by byl uveden druh zadávacího řízení, v němž hodlá obviněný zakázku č. 2 zadávat. Následně však k uveřejnění tohoto dokumentu nedošlo a zadavatel na svém profilu uveřejnil pouze zadávací dokumentaci, z níž vyplynulo, že se veřejná zakázka č. 2 bude zadávat v otevřeném řízení. V tomto případě měl obviněný dle Úřadu zahájit zadávací řízení na stanoveném formuláři pro oznámení o zahájení zadávacího řízení dle § 56 zákona, resp. postupem stanoveným v § 212 zákona. Tuto povinnost ovšem obviněný nespĺnil, tudíž předmětné zadávací řízení vůbec nezahájil. Zveřejnění zadávací dokumentace na profilu zadavatele totiž nelze považovat za zahájení zadávacího řízení. Obviněný tímto postupem narušil soutěž o veřejnou zakázku č. 2, neboť

se potenciální dodavatelé o uveřejnění zadávací dokumentace na profilu zadavatele nemohli dozvědět řádným způsobem a podávat tak své nabídky. Úřad shledal, že obviněný rovněž nestanovil ani lhůtu pro podání nabídek v zákonem předvídané délce, nýbrž v délce podstatně kratší.

K výroku V

30. Výrokem V napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky „Úklidové služby pro PN Bohnice“ dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) tím, že v rozporu s § 123 písm. b) zákona a zásadou transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona neučinil součástí oznámení o výběru dodavatele ze dne 26. 5. 2017 výsledek posouzení splnění podmínek účasti vybraného dodavatele – OLMAN SERVICE s.r.o., IČO 26293102 se sídlem Jakuba Obrovského 1389/1B, 635 00 Brno, které provedl až následně dne 26. 6. 2017, a účastníkům zadávacího řízení tak odepřel možnost se s předmětným výsledkem posouzení seznámit v průběhu zadávacího řízení, když tento zachytil až po ukončení zadávacího řízení v písemné zprávě zadavatele ze dne 11. 8. 2017, přičemž tímto nezákonným postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele a na předmět výše uvedené veřejné zakázky uzavřel dne 17. 7. 2017 s cit. vybraným dodavatelem „Smlouvu č. 088/2017 na zajištění úklidových služeb pro vybrané objekty PNB“.
31. Úřad svůj závěr odůvodnil tím, že pokud zadavatel nezachytí výsledek posouzení splnění podmínek účasti v oznámení o výběru dodavatele, odepře tímto ostatním účastníkům zadávacího řízení možnost podrobit tento výběr kontrole, resp. tento výběr kvalifikovaně zpochybnit. Z pohledu zákonných požadavků proto ob stojí jen takové oznámení o výběru dodavatele, které bude obsahovat všechny relevantní náležitosti stanovené v § 123 zákona. Obviněný tak svým postupem naplnil skutkovou podstatu výše kvalifikovaného přestupku.

K výroku VI

32. Výrokem VI napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 25 zákona nezadával veřejnou zakázku „PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace“ s ohledem na její předpokládanou hodnotu ve výši 6,3 mil. Kč bez DPH a předmět plnění, jakožto nadlimitní veřejnou zakázku na služby v nadlimitním režimu podle části čtvrté zákona, a to v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacích řízení uvedených v § 55 zákona, nýbrž ve zjednodušeném podlimitním řízení dle § 53 zákona, přičemž tímto postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele, a dne 19. 5. 2017 uzavřel se společností KANIA a.s., IČO 26817853, se sídlem Špálava 80/9, 702 00 Ostrava, na předmět plnění výše uvedené veřejné zakázky „Smlouvu o dílo“.
33. Úřad odůvodnil uvedený výrok VI tím, že z čl. 4.9 Výzvy k podávání nabídek zjistil, že předpokládaná hodnota veřejné zakázky č. 4 byla zadavatelem stanovena na 6,3 mil. Kč bez DPH, přičemž finanční limit v době zahájení předmětného zadávacího řízení pro určení nadlimitní veřejné zakázky na služby činil 3 686 000 Kč. Obviněný tak dle Úřadu nepochybně měl zadat veřejnou zakázku č. 4 v režimu pro nadlimitní veřejné zakázky. Dle zjištění Úřadu navíc obviněný nezaslal k uveřejnění předběžné oznámení ani oznámení o zahájení zadávacího řízení do Úředního věstníku Evropské unie, čímž zapříčinil, že o veřejné zakázce č. 4 nebyl informován zákonem předvídaný okruh potenciálních dodavatelů.

K výroku VII

34. Výrokem VII napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 99 odst. 2 ve spojení s § 53 odst. 3 zákona v návaznosti na změnu/doplnění zadávacích podmínek veřejné zakázky „PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení, provedené uveřejněním upravené Výzvy k podání nabídek dne 17. 2. 2017 na profilu zadavatele a spočívající ve změně, resp. zmírnění požadavků na odbornou praxi profesí „zpracovatel části geodetické zaměření skutečného stavu stavby“ dle čl. 5.7.5.6. Výzvy k podání nabídek a „zpracovatel části požární bezpečnost (včetně SHZ, ZOTK)“ dle čl. 5.7.5.8. Výzvy k podání nabídek, kdy oproti původním zadávacím podmínkám nově požadoval, aby dodavatelé ve vztahu k profesi „zpracovatel části geodetické zaměření skutečného stavu stavby“ doložili odbornou praxi „alespoň na dvou stavbách dle 5.7.5.1. a 5.7.5.2. (může být jedna stavba dle 5.7.5.1. a jedna stavba 5.7.5.2., popř. dvě stavby pouze dle bodu 5.7.5.1. tj. mimo památkově chráněného objektu nebo nemovité kulturní památky)“, tedy již nebylo nezbytnou povinností dodavatelů doložit i odbornou praxi získanou na stavbě památkově chráněného objektu nebo nemovité kulturní památky, a ve vztahu k profesi „zpracovatel části požární bezpečnost (včetně SHZ, ZOTK)“ odbornou praxi „projektování v oblasti požárního zabezpečení stavby, jejíž celkové náklady na výstavbu dosáhly min. 80 mil., tj. účastníci mohou dokládat praxi projektování z dané oblasti nejen ve zdravotnictví, ale výstavby administrativních, obchodních budov, budov určených pro bydlení“, tedy již nebylo nezbytnou povinností dodavatelů dokládat odbornou praxi ve „zpracování projektové dokumentace DSP a DPS v části SHZ pro výstavbu zdravotnického zařízení“, neprodloužil lhůtu pro podání nabídek ode dne 17. 2. 2017, kdy byla uveřejněna na profilu zadavatele upravená Výzva k podání nabídek, o celou její původní délku, ačkoliv to povaha změny/doplnění zadávacích podmínek vyžadovala, přičemž tímto postupem mohl ovlivnit výběr dodavatele, a dne 19. 5. 2017 uzavřel se společností KANIA a.s., IČO 26817853, se sídlem Špálava 80/9, 702 00 Ostrava, na předmět plnění výše uvedené veřejné zakázky „Smlouvu o dílo“.
35. Úřad svůj závěr odůvodnil tím, že se v daném případě nejedná o vysvětlení zadávací dokumentace, nýbrž skutečně o změnu zadávacích podmínek, kdy do těchto obviněný včlenil nové informace, jež neměli dodavatelé od počátku, a které mohly ovlivnit jejich rozhodnutí o účasti v zadávacím řízení. Úřad je navíc přesvědčen, že provedené změny byly způsobilé změnit okruh účastníků, a proto měla být prodloužena lhůta pro podání nabídek o celou její původní délku (celkem 38 dní).

K výroku VIII

36. Výrokem VIII napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s § 48 odst. 8 ve spojení s § 48 odst. 2 písm. a) zákona nevyločil vybraného dodavatele – KANIA a.s., IČO 26817853, se sídlem Špálava 80/9, 702 00 Ostrava – z účasti v zadávacím řízení na veřejnou zakázku „PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace“ zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení přestože cit. vybraný dodavatel neprokázal splnění požadavku na kvalifikaci dle čl. 5.7.5.9. Výzvy k podání nabídek ze dne 17. 1. 2017 na doložení odborné praxe profesí „zpracovatel části

technika prostředí staveb“ spočívající „ve zpracování projektové dokumentace DSP a DPS pro výstavbu zdravotnického zařízení s investičními náklady o objemu min. 80 mil. Kč (tj. jedné stavby i mimo památkově chráněného objektu nebo nemovité kulturní památky)“, přičemž tímto postupem ovlivnil výběr dodavatele, a dne 19. 5. 2017 uzavřel s cit. vybraným dodavatelem na předmět plnění výše uvedené veřejné zakázky „Smlouvu o dílo“.

37. Úřad v odůvodnění vztahujícím se k předmětnému výroku napadeného rozhodnutí uvedl, že vyloučení účastníka dle § 48 odst. 2 zákona je sice fakultativní, ovšem ve vztahu k vybranému dodavateli je tento postup obligatorní. Předmětná reference předložená vybraným dodavatelem se vztahovala toliko k rekonstrukci a modernizaci nemovité kulturní památky, nikoliv však ke zdravotnickému zařízení. Vybraný dodavatel tedy nesplňoval jednu ze zadávacích podmínek, přičemž obviněný nevyužil ani postupu dle § 46 odst. 1 zákona a nepožádal tak vybraného dodavatele o objasnění či doplnění této reference. Dle Úřadu proto mělo dojít k vyloučení vybraného dodavatele.

K výroku IX

38. Výrokem IX napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že stanovil zadávací podmínky veřejné zakázky „PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení v rozporu s § 211 odst. 4 zákona, když v zadávacích podmínkách veřejné zakázky neposkytl dodavatelům veškeré informace technické povahy, včetně kódování a šifrování, které jsou nezbytné pro elektronické podání nabídek, nýbrž pouze v čl. 9.1. Výzvy k podání nabídek ze dne 17. 1. 2017 stanovil, že „nabídky se podávají v elektronické podobě prostřednictvím elektronického nástroje Tendermarket“, a dne 19. 5. 2017 uzavřel se společností KANIA a.s., IČO 26817853, se sídlem Špálova 80/9, 702 00 Ostrava, na předmět plnění výše uvedené veřejné zakázky „Smlouvu o dílo“.
39. Dle odůvodnění Úřadu se povinnosti dle § 211 odst. 4 zákona nelze *ex post* zbavit odkazem na nápovědu či horkou linku provozovatele daného elektronického nástroje, tedy bez odkazu na případné standardizované dokumenty v zadávacích podmínkách. Dodavatelům tak nemohlo být známo například, jaký operační systém je pro bezproblémovou funkčnost elektronického nástroje vyžadován, jaké typy souborů mohou být vkládány do tohoto nástroje a jejich případné velikosti, zda je potřeba nějakého certifikátu k zašifrování nabídky apod. Úřad shledal, že obviněný stanovil zadávací podmínky v rozporu se zákonem, neboť již z § 211 odst. 4 zákona vyplývá povinnost poskytnout výše uvedené informace potenciálním uchazečům alespoň v minimálním standardu pro schopnost konkrétního dodavatele zpracovat nabídku.

K výroku X

40. Výrokem X napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona tím, že v rozporu s § 217 odst. 5 zákona neuveřejnil na profilu zadavatele písemnou zprávu zadavatele týkající se veřejné zakázky „PN Bohnice – výstavba nového pavilonu urgentního příjmu a zvýšené psychiatrické péče – zpracování a sestavení dokumentace“ zadávané ve zjednodušeném podlimitním řízení nejpozději do 30 pracovních dní od ukončení zadávacího řízení, které obviněný ukončil dne 19. 5. 2017

uzavřením „Smlouvy o dílo“ s vybraným dodavatelem KANIA a.s., IČO 26817853, se sídlem Špálova 80/9, 702 00 Ostrava, tedy nejpozději do 30. 6. 2017, a neučinil tak ani později.

41. Úřad k danému v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že z údajů dostupných na profilu zadavatele zjistil, že obviněný písemnou zprávu doposud neuveřejnil, čímž naplnil skutkovou podstatu výše kvalifikovaného přestupku. K naplnění skutkové podstaty dle předmětného ustanovení zákona navíc postačí pouhé nedodržení této povinnosti.

K výroku XI

42. Výrokem XI napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že stanovil zadávací podmínky veřejné zakázky „Laboratorní služby“ zadávané v otevřeném řízení v rozporu se zásadou transparentnosti zakotvenou v ustanovení § 6 odst. 1 zákona a zásadou zákazu diskriminace zakotvenou v § 6 odst. 2 zákona, když v oznámení o zahájení zadávacího řízení a v zadávací dokumentaci při vymezení předmětu veřejné zakázky podle hlavního slovníku jednotného klasifikačního systému pro účely veřejných zakázek (CPV) uvedl jako hlavní a dodatečný kód referenční klasifikace CPV 71900000, který se vztahuje k laboratorním službám v oblasti architektonických, stavebních, technických a inspekčních služeb, ačkoliv předmětem veřejné zakázky jsou laboratorní služby ve zdravotnictví, čímž pro klasifikaci předmětu veřejné zakázky použil zcela nepřiléhavý CPV kód, a dne 31. 1. 2019 uzavřel se společností AeskuLab k.s., IČO 60470488, se sídlem Evropská 2589/33b, 160 00 Praha 6, „Smlouvu na poskytování laboratorních služeb“.
43. Úřad k předmětnému výroku uvedl, že je při užití kódu CPV nezbytné, aby přesně odpovídal předmětu veřejné zakázky, tedy aby potenciální uchazeči měli možnost posoudit, zda daná veřejná zakázka spadá do jejich předmětu podnikání. Jinými slovy, zda mají podat nabídku a účastnit se tak zadávacího řízení. Uvedením chybného číselného kódu u předmětu veřejné zakázky č. 5 se proto obviněný dopustil diskriminace potenciálních uchazečů vyhledávajících veřejné zakázky podle těchto číselných kódů, neboť tito byli chybným číselným kódem uvedeni v omyl o předmětu veřejné zakázky č. 5. Úřad k dané věci dodal, že se v případech cizojazyčných verzí oznámení o zahájení zadávacího řízení navíc jedná o jedinou informaci, kterou mají uchazeči ze zahraničí o předmětu veřejné zakázky k dispozici.

K výroku XII

44. Výrokem XII napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že stanovil zadávací podmínky veřejné zakázky „Laboratorní služby“ zadávané v otevřeném řízení v rozporu s § 115 odst. 1 ve spojení s § 116 odst. 1 zákona, když v čl. 14 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace ze dne 7. 11. 2018 stanovil kritérium hodnocení „Odborná způsobilost a kvalita zdravotnické laboratoře“ takovým způsobem, že nevyjadřuje kvalitativní hlediska spojená s předmětem veřejné zakázky, neboť toliko počet předložených certifikátů a osvědčení bez zohlednění jejich obsahu nikterak nevytváří o větší odborné způsobilosti či vyšší kvalitě zdravotnické laboratoře, a současně stanovil metodu vyhodnocení nabídek v uvedeném kritériu v rozporu se zásadou transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona, neboť ze způsobu pro přidělování bodů jednotlivým nabídkám není zřejmé, jaké bodové hodnocení by získala nabídka v pořadí šestého a případně dalšího účastníka řízení, a dne 31. 1. 2019 uzavřel

se společností AeskuLab k.s., IČO 60470488, se sídlem Evropská 2589/33b, 160 00 Praha 6, „Smlouvu na poskytování laboratorních služeb“.

45. Úřad k předmětnému výroku v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dle zadavatelem nastaveného hodnotícího kritéria č. 2 by při hodnocení rozhodoval spíše počet předložených dokladů, nikoliv jejich obsah, který je primárně smyslem kritéria kvality. Dle Úřadu není při stanovení způsobu hodnocení, kdy zadavatel stanovil, že nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další v pořadí o 25 bodů méně, jasné, kolik bodů by obdržel účastník zadávacího řízení, který by se umístil až na šestém a dalším místě. Skutečnost, že nelze získat záporné body a v pořadí šestý a další uchazeč by měli tedy maximálně 0 bodů, z předložené zadávací dokumentace nelze vyčíst. Úřad proto shledal, že obviněný pravidla pro hodnocení nabídek podle kritéria č. 2 nevymezil tak, aby podle nich mohly být nabídky porovnatelné a naplnění daných kritérií ověřitelné.

K výroku XIII

46. Výrokem XIII napadeného rozhodnutí Úřad konstatoval, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. b) zákona tím, že stanovil zadávací podmínky veřejné zakázky „Laboratorní služby“ zadávané v otevřeném řízení v rozporu s § 115 odst. 1 ve spojení s § 116 odst. 3 zákona, neboť v čl. 14 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace ze dne 7. 11. 2018 nestanovil kritéria hodnocení „Kvalita nabízeného laboratorního materiálu pro odběr krve“ a „Odborná způsobilost osob, které budou zadavateli poskytovat konzultace v oblasti laboratorní medicíny a provádět odborná školení“ a rovněž metodu vyhodnocení nabídek v uvedených kritériích tak, aby podle nich mohly být nabídky porovnatelné a naplnění kritérií ověřitelné, neboť:
- u kritéria hodnocení č. 3 „Kvalita nabízeného laboratorního materiálu pro odběr krve“ nevymezil, jaké parametry budou vypovídat o kvalitě nabízeného laboratorního materiálu pro odběr krve, ani jakým způsobem bude hodnocen způsob použití nabízeného laboratorního materiálu a schopnost tohoto materiálu chránit zdravotnický personál před rizikem,
 - u kritéria hodnocení č. 4 „Odborná způsobilost osob, které budou zadavateli poskytovat konzultace v oblasti laboratorní medicíny a provádět odborná školení“ nevymezil, který ze tří hodnocených parametrů kritéria preferuje, resp. jaký je mezi těmito parametry vztah a

ze způsobu pro přidělování bodů jednotlivým nabídkám v rámci uvedených kritérií není zřejmé, jaké bodové hodnocení by získala nabídka v pořadí šestého a případně dalšího účastníka řízení, čímž současně v této souvislosti nedodržel ani zásadu transparentnosti zakotvenou v § 6 odst. 1 zákona, a dne 31. 1. 2019 uzavřel se společností AeskuLab k.s., IČO 60470488, se sídlem Evropská 2589/33b, 160 00 Praha 6, „Smlouvu na poskytování laboratorních služeb“.

47. Úřad k danému výroku v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nastavení kritéria č. 3 obsahuje obecné pojmy, které nelze bez bližší specifikace objektivně použít. Dodavatelé si tak nemohli v daném případě při tvorbě své nabídky učinit představu o tom, jak bude jejich nabídka hodnocena a nemohli tak přizpůsobit svou nabídku zadavatelovým preferencím. Způsob hodnocení, resp. způsob přidělování bodů v rámci hodnocení nabídek, je dle Úřadu

rovněž nejasné, neboť z nastaveného mechanismu není zřejmé, kolik bodů obdrží v pořadí šestý a další účastník. Obviněný tedy nevymezil pravidla pro hodnocení nabídek dle kritéria č. 3 tak, aby mohly být nabídky uchazečů porovnatelné a naplnění předmětného kritéria ověřitelné. Z nastavení kritéria č. 4 dle Úřadu vyplývá, že dané kritérium v sobě obsahuje celkem tři parametry, a to počet odborníků, délka praxe a počet konzultačních hodin, přičemž z takto nastaveného hodnotícího kritéria není patrné, který ze tří uvedených parametrů získá více bodů, tedy je zadavatelem preferován, není dán ani vztah mezi jednotlivými parametry. Úřad shledal, že pravidla vztahující se ke kritériu č. 4 jsou nedostatečně nastavena, neboť nelze objektivně určit, zda větší počet bodů získá dodavatel, který má větší počet odborníků s kratší praxí či menší počet odborníků s delší praxí, přičemž je nutné zohlednit i poslední dílčí kritérium. U předmětného kritéria je rovněž problematické nastavení způsobu hodnocení nabídek, resp. přidělování bodů jednotlivými nabídkám, neboť z nastaveného mechanismu není zřejmé, kolik bodů obdrží v pořadí šestý a další účastník.

K výroku XIV

48. Za spáchání přestupků uvedených ve výrocích I až XIII Úřad uložil obviněnému podle § 268 odst. 2 písm. a) zákona pokutu ve výši 625 000 Kč.
49. Úřad odůvodnil výši pokuty tak, že za užití zásady absorpce a s ohledem na zásady vztahující se k ukládání správních sankcí posoudil, který z přestupků je nejpřísněji trestný, přičemž za tento poté uložil předmětnou pokutu v dané výši a k ostatním přestupkům přihlédl jako k přitěžující okolnosti. Úřad dále při stanovení výše pokuty přihlédl k tomu, že obviněný byl již v minulosti trestán za přestupky, o nichž bylo rozhodnuto v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0118/2020/VZ a následně překročil k uložení úhrnného trestu ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Úřad rovněž zhodnotil stupeň společenské škodlivosti přestupků jako velmi vysoký, neboť jednání obviněného by mohlo výrazně narušit základní princip zadávání veřejných zakázek. Úřad při stanovení výše pokuty zohlednil i polehčující okolnosti, a proto uložil pokutu ve výši pouhého 6,5 % maximální výše zákonné sazby.

K výroku XV

50. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky v návaznosti na § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů, byla obviněnému uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

III. Námitky rozkladu

51. Dne 9. 7. 2020 podal obviněný Úřadu rozklad z téhož dne proti napadenému rozhodnutí. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo navrhovateli doručeno dne 25. 6. 2020. Rozklad byl podán v zákonné lhůtě.
52. Obviněný podaným rozkladem napadá jednotlivé výroky napadeného rozhodnutí, přičemž rozporuje také způsob uložení trestu a výši uložené pokuty, neboť Úřad dle obviněného nepřihlédl ke všem polehčujícím okolnostem a vadně aplikoval zásadu absorpce. Úřad měl uložit obviněnému souhrnný trest, nikoliv úhrnný.

53. Obviněný k výrokům I a IX napadeného rozhodnutí namítá, že se Úřad v napadeném rozhodnutí dostatečně nevypořádal s tvrzeními obviněného uvedenými v odporech k souvisejícím příkazům, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Účelem § 211 odst. 4 je zejména poskytnout potenciálním dodavatelům informace v takové míře, aby byli schopni podat své nabídky. Obviněný k tomuto dodává, že do zadávacích podmínek vložil odkaz na elektronický nástroj, na jehož stránkách lze veškeré informace nalézt, a proto své zákonné povinnosti dostál. Dle obviněného jsou závěry konstatované ve výrocích I a IX nesprávné.
54. K výroku II napadeného rozhodnutí obviněný uvedl, že své pochybení přiznává, neboť skutečně nevymezil podmínky technické kvalifikace, avšak dodává, že by Úřad v tomto případě měl přihlédnout k tomu, že se jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu a zadavatel nemusel stanovit kvalifikační předpoklady vůbec žádné, přesto však tyto dobrovolně stanovil ve snaze o transparentnější zadávací řízení. Jedná se proto o delikt s minimální společenskou škodlivostí a měl by být brán spíše jako polehčující okolnost.
55. K výrokům III a X dále obviněný uvádí, že skutečně předmětné písemné zprávy neuveřejnil v zákonem stanovené lhůtě, a to z důvodu individuálního pochybení zaměstnance obviněného. K tomuto však dodává, že údaje, jež měly být obsahem písemných zpráv, byly jednotlivým dodavatelům k dispozici v dokumentaci zadávacího řízení na profilu zadavatele, čímž je nepochybné, že k seznámení dodavatelů a široké veřejnosti s klíčovými skutečnostmi již došlo. Úřad by proto měl k tomuto přihlížet při úvahách o možných polehčujících okolnostech.
56. K výroku IV a VI obviněný uvádí, že si je vědom toho, že zadávací řízení bylo zahájeno na nesprávném formuláři a lhůta pro podávání nabídek byla rovněž stanovena v rozporu se zákonem. Obviněný ovšem zásadně nesouhlasí s tvrzením Úřadu, že se dodavatelé neměli o veřejné zakázce jak dozvědět a dále doplňuje, že se dodavatelé mohli o předmětné veřejné zakázce dozvědět, neboť zadávací dokumentace byla volně vyvěšena na profilu zadavatele a nabídku si stáhlo hned několik účastníků zadávacího řízení, což by měl vzít Úřad v potaz jako polehčující okolnost.
57. Obviněný k výroku V uvádí, že Úřad při výměře sankce nezohlednil rovněž skutečnost, že se v daném případě jednalo pouze o potenciální možnost ovlivnění výběru nejhodnější nabídky, a k této skutečnosti měl proto přistupovat jako k polehčující okolnosti.
58. K výroku XI obviněný v rozkladu uvádí, že Úřad nijak nerefletoval klíčovou argumentaci obviněného uvedenou v odporu proti souvisejícímu příkazu, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. K danému uvádí, že je nezbytné kromě CPV kódu brát v potaz rovněž slovní význam uvedený u předmětu veřejné zakázky. Zadavatel tedy uvedeným CPV oslovil dodavatele, kteří poskytují laboratorní služby (lhostejno v jakém oboru), a tedy se o veřejné zakázce dozvěděl široký okruh dodavatelů. Úřad by toto měl brát jako polehčující okolnost.
59. Obviněný k výrokům XII a XIII uvádí, že Úřad opět nijak nerefletoval klíčovou argumentaci obviněného uvedenou v odporu proti souvisejícímu příkazu, čímž zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. K danému poznamenává, že vždy bude možné říci, že hodnotící kritéria a způsob jejich hodnocení nebyly nastaveny dostatečně, a to povede k tomu, že zadavatelé budou dávat přednost spíše cenovému hodnocení. Obviněný akcentuje,

že jeho záměrem bylo, aby byl v hodnocení dostatečně reflektován vztah užitné hodnoty a ceny, tedy aby předmětné kritérium bylo přiléhavé. Nad rámec obviněný dodává, že kritérium hodnocení rovněž neměl v úmyslu členit na subkritéria, jak chápe Úřad.

60. Obviněný k výroku XIV uvádí, že Úřad stanovil výši pokuty prostým součtem všech pokut, jež uložil jednotlivými příkazy, přičemž uvedený postup není dle obviněného výrazem zásady absorpce ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Samotnou absorpci sazeb tak Úřad dle obviněného pouze deklaroval, aniž by k ní ve skutečnosti přistoupil. Dle obviněného mu měl být vyměřen spíše trest souhrnný, nikoliv úhrnný. Úřad dle obviněného dále při stanovení výše pokuty nezohlednil všechny polehčující okolnosti a nepřihlédl k četným přiznáním obviněného. Ohledně povahy pokuty, tedy konkrétně jejího rdousícího efektu, obviněný dodává, že peněžité prostředky z obratu nemocnice jsou okamžitě investovány do provozu zdravotnického zařízení, a proto nelze vycházet ze zjištěného obratu. Pro obviněného je taková výše pokuty, jež Úřad v napadeném rozhodnutí vyměřil, citelným zásahem do hospodaření obviněného, neboť tento neví, jak zajistit uhrazení pokuty tak, aby se chybějící prostředky neprojevíly na kvalitě jím poskytované péče.

Závěr rozkladu

61. Závěrem obviněný navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Úřadu k novému projednání nebo, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí v rozsahu výroku XIV změnil tak, že se ukládá pokuta ve výši přiměřené poměrům obviněného a za současného zohlednění přiznání obviněného a všech polehčujících okolností.

IV. Řízení o rozkladu

62. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

63. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem podle § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a dále správnost napadeného rozhodnutí a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
64. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je shora uvedeno, rozhodl v rozsahu výroku II napadeného rozhodnutí nesprávně, neboť k naplnění skutkové podstaty přestupku kvalifikovaného ve výroku II v daném případě nedošlo. Ve zbytku Úřad rozhodl správně a v souladu se zákonem. S ohledem na zrušení výroku II napadeného rozhodnutí bylo nezbytné přiměřeně snížit pokutu stanovenou ve výroku XIV napadeného rozhodnutí.
65. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil ke zrušení výroku II napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení v rozsahu zrušeného výroku, a také proč jsem přistoupil ke snížení pokuty stanovené výrokiem XIV napadeného rozhodnutí. Dále jsou v podrobnostech rozvedeny důvody,

proč jsem ve zbytku rozhodl o potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

V. K námitkám rozkladu

66. Obviněný předně namítá pochybení Úřadu u vybraných výroků, přičemž ve valné většině z nich své pochybení přiznává, byť apeluje na předsedu Úřadu, aby s ohledem na nízkou společenskou škodlivost svých činů, zohlednil toto jako polehčující okolnost.
67. Obviněný dále napadá samotnou výši pokuty, neboť dle jeho názoru Úřad nereflekoval zásadu absorpce při stanovení výše pokuty a nepřihlédl ke všem polehčujícím okolnostem.

Ke zrušení výroku II napadeného rozhodnutí

68. Podle § 53 odst. 4 zákona zadavatel může v případě, že zadává veřejnou zakázku ve zjednodušeném podlimitním řízení použít jednotlivá pravidla stanovená zákonem pro zadávací řízení zadávané v nadlimitním režimu. Zadavatel může ovšem použít i jiná kritéria kvalifikace dodavatele, než jsou uvedena v části čtvrté zákona.
69. Úřad k předmětnému v napadeném rozhodnutí v obecné rovině konstatoval, že pokud se zadavatel rozhodne některé pravidlo pro nadlimitní režim použít ve zjednodušeném podlimitním řízení, je povinen aplikovat jej stejným způsobem, jakoby se jednalo o nadlimitní veřejnou zakázku, byť tento postup zvolil zadavatel dle své úvahy zcela dobrovolně za účelem zajištění transparentnějšího zadávacího řízení.
70. Obviněný proto dle odůvodnění Úřadu mohl zvolit ve zjednodušeném podlimitním řízení kritérium technické kvalifikace platné pro nadlimitní režim, tedy podle § 79 odst. 2 písm. b) zákona mohl požadovat k prokázání kritérií technické kvalifikace *seznam významných dodávek nebo významných služeb poskytnutých za poslední 3 roky před zahájením zadávacího řízení včetně uvedení ceny a doby jejich poskytnutí a identifikace objednatele*. Úřad k tomuto ovšem v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že pokud se obviněný rozhodl pro tento postup, měl zvolit také rozsah požadavku na kvalifikaci pro nadlimitní režim v souladu se zákonem (tedy ve smyslu § 73 odst. 6 zákona) a tento rozsah, jakožto i kritéria předmětného požadavku definovat v zadávacích podmínkách. Jinými slovy měl obviněný stanovit, která kritéria technické kvalifikace požaduje, co se pod nimi rozumí a měl také uvést alespoň minimální úroveň pro jejich splnění. V daném případě však dle zjištění Úřadu obviněný nestanovil jím akceptovatelnou minimální úroveň referenčních dodávek nebo služeb, a proto nesplnil povinnost vymezenou v § 73 odst. 6 písm. b) zákona. Požadavek zadavatele na prokázání splnění kritéria technické kvalifikace proto shledal Úřad za netransparentní, neboť mohl ovlivnit rozhodnutí dodavatelů, zda v předmětném zadávacím řízení podají nabídku či nikoliv.
71. K přestupku kvalifikovanému ve výroku II napadeného rozhodnutí obviněný v rozkladu uvádí, že přiznává, že blíže nevymezil podmínky technické kvalifikace, tedy nestanovil alespoň minimální úroveň jím požadované kvalifikace, nicméně dodává, že se v daném případě jednalo o veřejnou zakázku malého rozsahu, a tudíž nebylo jeho povinností předmětná kritéria technické kvalifikace stanovit vůbec žádná. Ve snaze o transparentnější zadávací řízení tak ovšem zcela dobrovolně učinil, za což je teď Úřadem v napadeném rozhodnutí trestán. Úřad měl dle obviněného zohlednit minimální společenskou škodlivost postupu

obviněného, kdy tedy užil nepřiléhavou formu požadavku technické kvalifikace, a vzít tuto skutečnost v potaz jako polehčující okolnost při výměře pokuty.

72. Pro posouzení věci bylo nezbytné ověřit, zda se v daném případě jednalo skutečně o veřejnou zakázku malého rozsahu. Prostudováním přiložené dokumentace o zadávacím řízení jsem ověřil zjištění Úřadu, tedy, že v čl. IV Výzvy a zadávací dokumentace k podávání nabídek ze dne 20. 8. 2018, (dále jen „**Výzva k podávání nabídek k veřejné zakázce č. 1**“) byla stanovena předpokládaná hodnota veřejné zakázky č. 1 na 950 000 Kč bez DPH.
73. Podle § 27 písm. a) zákona je veřejnou zakázkou malého rozsahu veřejná zakázka, jejíž předpokládaná hodnota je rovna nebo nižší v případě veřejné zakázky na dodávky nebo na služby částce 2 000 000 Kč.
74. Jedná-li se tedy v daném případě o veřejnou zakázku malého rozsahu, může zadavatel postupovat při zadávání veřejné zakázky například dle § 52 písm. a) zákona, a to ve zjednodušeném podlimitním řízení. Další možností je postup dle § 52 písm. b) zákona, kdy si může zadavatel zvolit jeden z druhů zadávacího řízení stanoveného pro nadlimitní režim, anebo může zadavatel zadat veřejnou zakázku malého rozsahu mimo režim zákona, ovšem za současného dodržení zásad zadávání veřejných zakázek.
75. V daném případě zadavatel zadal veřejnou zakázku ve zjednodušeném podlimitním řízení, přičemž si zvolil k prokázání naplnění kritérií technické kvalifikace postup příslušný pro nadlimitní veřejnou zakázku ve smyslu § 79 odst. 2 písm. b) zákona. Tento požadavek je ve smyslu § 53 odst. 4 oprávněný, což ovšem automaticky neznamená, že je zadavatel povinen postupovat jakoby zadával veřejnou zakázku v nadlimitním režimu. Obviněný totiž nezvolil pro veřejnou zakázku č. 1 režim pro nadlimitní veřejné zakázky postupem dle § 52 písm. b), nýbrž pouze stanovil kritérium technické kvalifikace ve smyslu § 79 odst. 2 písm. b) zákona nad rámec svých zákonných povinností. Nelze však konstatovat, že by na něj tímto postupem měly být kladeny povinnosti jako na zadavatele nadlimitní veřejné zakázky, byť i jen ve vztahu ke kvalifikaci celkově, či kvalifikaci technické. Zobecníme-li podstatu výše uvedeného, pak tedy je dáno, že zadavatel může pro veřejnou zakázku malého rozsahu zvolit kritérium technické kvalifikace jako pro nadlimitní veřejnou zakázku, a také může zvolit jiné kritérium zákonem neupravené, jak ostatně plyne z § 53 odst. 4 zákona. Pokud si zadavatel například zvolí kritérium zákonem neupravené, zcela jistě nelze dovodit povinnost při stanovení takového technického kritéria dle § 73 odst. 6 písm. b) zákona, byť by se to jevílo jako vhodné či příhodné. Obdobně je nezbytné postupovat i v případě, že si zadavatel zvolí kritérium technické kvalifikace dle ustanovení pro nadlimitní režim, jelikož se jedná o obdobný případ. Povinnost dle § 73 odst. 6 písm. b) zákona není možné požadovat nad rámec zákona. Je vhodné konstatovat, že zadavatel si tedy pro veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou ve zjednodušeném podlimitním řízení může nastavit kritérium technické kvalifikace dle svého uvážení, aniž by dále stanovil specifikaci daného kritéria například dle § 73 odst. 6 zákona, ovšem za současného dodržení zásad zadávání veřejných zakázek.
76. Odkáže-li tedy zadavatel zadávající veřejnou zakázku ve zjednodušeném podlimitním řízení v zásadě pouze na nějaké ustanovení zákona, což je dle § 53 odst. 4 oprávněné, neznamená to automaticky skutečnost, že je vázán všemi souvisejícími ustanoveními zákona. V daném případě tedy zadavatel mohl požadovat k prokázání kritérií technické kvalifikace seznam

významných dodávek nebo služeb dle § 79 odst. 2 písm. b) zákona, avšak již nemusel specifikovat minimální úroveň jejich splnění dle § 73 odst. 6 písm. b) zákona.

77. Obviněný k danému dodává, že stanovil kritérium technické kvalifikace dle předmětného ustanovení ve snaze o transparentnější zadávací řízení, přičemž mu tedy nemůže být kladeno za vinu, že tento požadavek k prokázání technické kvalifikace, stanovený nad rámec jeho zákonných povinností, nedostatečně specifikoval tak, aby tato specifikace odpovídala zadávání veřejné zakázky v nadlimitním režimu, byť se o nadlimitní veřejnou zakázku vůbec nejedná. Na druhou stranu je třeba upozornit, že stanovení takového technického kritéria bez určení limitů pro referenční zakázky opravdu postrádá smyslu a pravděpodobně i oné přidané hodnoty ve formě transparentnosti, již se dovolává zadavatel, neboť takto mu může být de facto předložen prostý seznam zakázek, jež nebudou nijak reflektovat rozsah či složitost ba ani předmět veřejné zakázky a zadavatel jej bude nucen bez dalšího akceptovat. To je však riziko, které nese on sám. Fakticky se to může blížit situaci, kdy by žádný takový požadavek nevzněl, to však není důvodem pro naplnění skutkové podstaty přestupku, jež je mu kladen za vinu.
78. Závěrem lze říci, že ačkoliv obviněný své pochybení spočívající v nedostatečné specifikaci jím požadovaného kritéria technické kvalifikace přiznává, shledávám, že v tomto případě nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 268 odst. 1 písm. b) zákona.
79. Se zřetelem k výše uvedenému jsem proto přistoupil dle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. a) ke zrušení výroku II napadeného rozhodnutí a v rozsahu tohoto výroku k zastavení správního řízení.

K důvodům potvrzení výroků I, III – XIII, XV napadeného rozhodnutí

80. Vzhledem k tomu, že obviněný podaným rozkladem napadá pouze některé výroky napadeného rozhodnutí, zabýval jsem se pouze těmito námitkami, neboť je to právě obviněný, kdo svým rozkladem určuje rozsah přezkumu. Nad rámec podaného rozkladu jsem podrobil napadené rozhodnutí přezkumu z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterou jsem povinen zkoumat z úřední povinnosti.
81. Obviněný podaným rozkladem nenapadá konkrétně výroky VII, VIII a XV. V rozsahu rozkladem nedotčených výroků jsem napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska zákonnosti, načež shrnuji, že jsem dospěl k závěru, že Úřad rozhodl v souladu se zákonem a dalšími právními předpisy.
82. Obecně k zákonnosti napadeného rozhodnutí jako celku (vyjma výroku II napadeného rozhodnutí) poukazuji, že Úřad zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, na zjištěný skutkový stav aplikoval relevantní ustanovení zákona, která interpretoval ve světle příslušné judikatury. Úřad řádně označil všechny podklady, z nichž při vydání napadeného rozhodnutí vycházel, načež uvedl závěry, které z těchto podkladů zjistil a na jejichž základě dospěl ke svým závěrům. Úřad uvedl všechny právní normy, které v dané věci aplikoval, řádně odůvodnil jejich použití a výsledné napadené rozhodnutí mám za logické, srozumitelné a plně přezkoumatelné. Současně konstatuji, že jsem nezjistil procesní vadu, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
83. Následně přistupuji k vypořádání rozkladových námitek.

K výroku I a IX napadeného rozhodnutí

84. Výroky I a IX napadeného rozhodnutí se vztahují ke konstatovaným pochybením při plnění povinnosti stanovené v § 211 odst. 4 zákona, tedy k pochybením spočívajícím v neposkytnutí veškerých informací potřebných k podání nabídek dodavatelům, a to ani v podobě minimálního standardu pro splnění této povinnosti.
85. Minimálním požadavkem pro splnění povinnosti stanovené v § 211 odst. 4 zákona jsem se již zabýval například v rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č. j. ÚOHS-25601/2020/322/DJa vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0108/2020/VZ. V bodě 42 odůvodnění citovaného rozhodnutí zaznělo, že: *„smyslem ustanovení § 211 odst. 4 zákona jistě není, aby zadavatel do zadávací dokumentace přepisoval veškeré informace, které toto ustanovení označuje za informace technické povahy, včetně kódování a šifrování, které jsou nezbytné pro elektronickou komunikaci, zejména pro elektronické podání nabídek a žádostí o účast, pokud jsou uvedené informace dodavatelům snadno a přehledně dostupné v elektronickém nástroji samotném. Opačný přístup by zadavatele nepřiměřeně zatěžoval a k lepší transparentnosti zadávacího řízení by nikterak nepřispěl. Ustanovení § 211 odst. 4 lze v souladu s jeho účelem a s ohledem na předpoklad racionálního zákonodárce vyložit tak, že tam uvedená povinnost bude splněna, pokud zadavatel*
- a. označí elektronický nástroj, který má být použit, nezaměnitelným způsobem,*
 - b. uvede elektronickou adresu (funkční odkaz), na které je tento nástroj dostupný a*
 - c. na které lze informace ve smyslu § 211 odst. 4 zákona přímo nebo „proklikáním“ hlubší strukturou webové stránky dohledat,*
 - d. přičemž uvedené informace jsou dohledatelné při zachování obvyklé míry uživatelského komfortu.*

Pokud jde o kritérium sub d., nelze nikdy a priori stanovit, jak hluboko ve struktuře webové stránky může být informace ještě skryta, aby byl požadavek uživatelského komfortu naplněn. Lze si totiž představit nespočet způsobů, jakými lze předmětné informace na internetu prezentovat. Zákon tuto otázku navíc nereguluje. Jak se ostatně podává z § 211 odst. 4 zákona, zákonodárci záleželo především na tom, aby předmětné informace byly k dodavatelům k dispozici, přičemž forma, jakou jsou jim zprostředkovány, zůstala mimo sféru jeho regulatorního zájmu. Z výše uvedeného lze uzavřít, že otázka, jak hluboko ve webové prezentaci elektronického nástroje mohou být informace dle § 211 odst. 4 skryty, je vždy otázkou posouzení individuálního případu. Při takovém posouzení je rozhodující, do jaké míry je webová prezentace intuitivní či zda působí pro návštěvníka stránky návodně.“

86. V případě veřejné zakázky č. 1 (vztahující se k výroku I) a veřejné zakázky č. 4 (vztahující se k výroku IX) obviněný u obou těchto zakázek uvedl v zadávacích podmínkách obdobné. U veřejné zakázky č. 1 uvedl, že se nabídky *„podávají pouze v elektronické podobě prostřednictvím internetového portálu Tenderarena. Listinné podání nabídky zadavatel nepřipouští. Dodavatel vytvoří a vloží nabídku prostřednictvím Tenderareny ve lhůtě pro podání nabídek a do nabídky vloží všechny doklady požadované zadavatelem v této Zadávací dokumentaci. Rozhodný je čas pro podání nabídek je čas elektronického tržiště.“*³ V případě

³ Čl. IX, bod 9. 2 Výzvy k podávání nabídek na veřejnou zakázku č. 1 ze dne 20. 8. 2018.

veřejné zakázky č. 4 uvedl, že se nabídky „podávají v elektronické podobě prostřednictvím elektronického nástroje TenderMarket.“⁴

87. Obviněný k výrokům I a IX ovšem v rozkladu namítá, že do zadávacích podmínek vložil odkaz na elektronický nástroj, a tedy své povinnosti dostal, neboť na stránkách elektronického nástroje lze všechny informace nezbytné k podání nabídky nalézt. Do podaných odporů ze dne 14. 4. 2020 (k veřejné zakázce č. 1) a ze dne 5. 5. 2020 (k veřejné zakázce č. 4) obviněný tedy vložil výstřižek z obrazovky elektronického nástroje v podobě, ve které ji vidí dodavatelé, pokud na odkaz v zadávacích podmínkách kliknou a z tohoto výstřižku je patrné, že mají potřebné informace k dispozici. Dále dodává, že Úřad vykládá § 211 odst. 4 zákona libovolně a tím de facto dotváří právo. Výroky I a IX proto považuje za právně vadné, neboť se nezakládají na materiálním pojetí zákona a nevycházejí z reálné znalosti podávání nabídek dodavateli, kteří mají s podáním nabídek technické problémy. Tito se tedy dle obviněného primárně obracejí na provozovatele elektronického nástroje.
88. S výše uvedeným se ovšem nelze ztotožnit, a to hned z několika důvodů. Předně je vhodné uvést, že po prostudování spisového materiálu, zejména pak předmětných Výzev k podávání nabídek ze dne 20. 8. 2018 (k výroku I napadeného rozhodnutí) a ze dne 17. 1. 2017 (k výroku IX napadeného rozhodnutí) a souvisejících zadávacích podmínek, jsem zjistil, že obviněný neuložil do těchto dokumentů hypertextový odkaz na konkrétní zadavatelem zvolený elektronický nástroj, tedy na jeho webové stránky. Obviněný se však spokojil pouze s uvedením názvu zvoleného elektronického nástroje bez případné další specifikace či bez odkazu na tento nástroj. Uvedení pouhého názvu elektronického nástroje je zcela nedostačující, neboť nedosahuje ani minimálního standardu pro poskytování informací dodavatelům ve smyslu § 211 odst. 4 zákona.
89. Obdobným případem jsem se již zabýval například v rozhodnutí ze dne 16. 7. 2020, č. j. ÚOHS-21701/2020/321/HBa vydaném v řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-R0096/2020/VZ, kde jsem v bodě 24 odůvodnění mj. uvedl, že: *„Vzhledem k tomu, že se dodavatelé pro využití elektronického nástroje musí každopádně seznámit s řadou jeho technických detailů, které už přesahují rozsah zadávací dokumentace, jakož i požadavky § 211 odst. 4 zákona a prováděcí vyhlášky, jeví se, že pro splnění této informační povinnosti je praktické a požadavky zákona naplňuje to, že zadavatel poskytne informace v podobě specifikace konkrétního elektronického nástroje a funkčního hypertextového odkazu na něj. Takový postup zadavatele pak lze označit – s ohledem na výše uvedené – za minimální standard pro splnění zákonné povinnosti.“*
90. V daném případě tedy obviněný zcela nedostatečně přistoupil ke splnění své povinnosti, když neuvedl kromě názvu zvoleného elektronického nástroje nic jiného, zejména neuvedl žádné technické informace dle § 211 odst. 4 zákona, neuvedl ani přesnou adresu nástroje, natož hypertextový odkaz na ni, jež by umožnil jednoduchý „proklik“ na podmínky stanovené pro podávání nabídek a s tím související údaje.
91. Pokud obviněný v rozkladu uvádí, že svou povinnost dle § 211 odst. 4 zákona splnil tím, že uvedl odkaz na elektronický nástroj, pak tomuto nelze rovněž přisvědčit, neboť toto

⁴ Čl. 9, bod 9.1 Výzvy k podávání nabídek ze dne 17. 1. 2017.

tvrzení je ve zjevném rozporu s obsahem zadávací dokumentace, v nichž žádný konkrétní odkaz obsažen není.

92. K dílčí námitce týkající se nesprávného výkladu § 211 odst. 4 zákona lze uvést, že pokud by skutečně postačovalo uvedení toliko názvu elektronického nástroje, postrádalo by uvedené ustanovení smysl. Předmětné ustanovení navíc vychází z čl. 22 bodu 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/24/EU ze dne 26. 2. 2014 o zadávání veřejných zakázek, podle něhož subjektům, které mají zájem o veřejnou zakázku, musí být k dispozici informace, které se týkají specifikací nezbytných pro podávání nabídek a žádostí o účast elektronickou cestou, včetně kódování a datování. Nejedná se tedy o výklad libovolný, resp. *ultra vires*, jak uvádí obviněný. Pro doplnění lze odkázat na poznámku pod čarou uvedenou na straně 50 napadeného rozhodnutí, v níž je uvedeno zjištění, že: *„Obviněný obdržel celkem 5 nabídek, avšak jedna nabídka byla podána přes profil zadavatele TENDERARENA, přestože obviněný stanovil, že nabídky se podávají prostřednictvím elektronického nástroje TenderMarket“*. Pokud by obviněný uvedl ve Výzvě k podávání nabídek alespoň hypertextový odkaz na konkrétní elektronický nástroj, eliminoval by riziko špatně podaných nabídek.
93. Závěrem k dílčím námitkám obviněného uvedeným v rozkladu k předmětným výrokům I a IX (strana 2 – 3 rozkladu) uvádím, že jsem neshledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť se Úřad vypořádal se všemi relevantními námitkami předestřenými obviněným v odporech a zároveň podotýkám, že Úřad není povinen vypořádat každou dílčí námitku, pokud je z kontextu rozhodnutí její vypořádání zřejmé. Jinými slovy nemusí výslovně v odůvodnění rozhodnutí reagovat na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky.
94. K danému lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, v němž je uvedeno, že: *„Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43).“*
95. S ohledem na výše uvedené jsem neshledal námitky směřující vůči výrokům I a IX za důvodné.
- K výrokům III a X napadeného rozhodnutí*
96. Výroky III a X napadeného rozhodnutí se vztahují k porušení povinnosti vymezené v § 217 odst. 5 zákona, dle kterého je zadavatel povinen do 30 pracovních dnů od ukončení zadávacího řízení uveřejnit písemnou zprávu na profilu zadavatele.
97. V případě výroku III (k veřejné zakázce č. 1) obviněný ukončil zadávací řízení uzavřením rámcové smlouvy s vybraným dodavatelem dne 15. 10. 2018, přičemž písemnou zprávu uveřejnil na svém profilu až dne 26. 1. 2020. V případě výroku X (k veřejné zakázce č. 4) obviněný ukončil zadávací řízení uzavřením smlouvy o dílo s vybraným dodavatelem dne 19. 5. 2017, přičemž písemnou zprávu na svém profilu nezveřejnil vůbec.
98. V rozkladu obviněný k předmětným výrokům uvádí, že přiznává své pochybení, jež bylo ovšem zapříčiněno individuálním pochybením zaměstnance obviněného. K danému však dodává, že údaje, jež měly být obsaženy v písemných zprávách, byly dodavatelům veřejně

k dispozici v dokumentaci zadávacího řízení zveřejněné na profilu zadavatele, a případně ve Věstníku veřejných zakázek. Úřad k tomuto měl přihlédnout jako k polehčující okolnosti.

99. Povinnost uveřejnit písemnou zprávu je zákonem stanovenou povinností, jejíž nesplnění je přestupkem dle § 269 odst. 1 písm. e) zákona. Tedy již samotné nezveřejnění v zákonem stanovené lhůtě, jež činí 30 pracovních dní, je naplněním skutkové podstaty daného přestupku. Nelze proto přihlédnout k tomu, že údaje, jež jsou obsahem písemné zprávy, byly různě uveřejněny na profilu zadavatele, neboť zákonná povinnost zní na vypracování speciálního dokumentu, v němž tyto údaje budou uvedeny.
100. Obdobné plyne i z komentářové literatury, kde je navíc uvedeno, že: *„Povinnost zadavatele uveřejnit písemnou zprávu na svém profilu reflektuje úmysl zákonodárce, aby byla do zadávacích řízení vnesena větší míra transparentnosti zadávacího procesu, kdy i uvedená povinnost je důležitá a účelná z hlediska možnosti veřejné kontroly, neboť veřejnost se prostřednictvím písemné zprávy dozvídá jednotlivé skutečnosti rozhodné pro zadávací řízení, jež jsou shrnuty v jediném dokumentu. Neuveřejnění písemné zprávy podle zákona je pak správním deliktem podle § 269 odst. 1 písm. e) zákona.“* (viz PODEŠVA, V. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Zákon o registru smluv. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, s. 815).
101. Závěrem lze uvést, že tvrzení o eventuálním seznámení se dodavateli s údaji, jež by měly být obsahem písemné zprávy, nemůže obstát, neboť skutková podstata přestupku kvalifikovaného ve výroku III a X je naplněna bez dalšího neuveřejněním písemné zprávy na profilu zadavatele. Nelze se proto dovolávat skutečnosti, že jsou uvedené údaje veřejnosti již dopředu známé, neboť tento, ani jiný liberační důvod zákon při nesplnění povinnosti dle § 217 odst. 5 zákona nezmiňuje. Obviněný v rozkladu k předmětnému uvádí, že by Úřad měl přihlédnout k tomu, že veškeré informace uvedené v písemné zprávě již byly uveřejněny na profilu zadavatele. V souvislosti s touto námitkou jsem přezkoumal, zda skutečně tyto informace byly uveřejněny na profilu zadavatele a shledal jsem, že ve vztahu k veřejné zakázce č. 1 (tedy výroku III napadeného rozhodnutí) byly údaje obsažené v písemné zprávě zadavatele obsaženy již v dříve zveřejněných dokumentech, a proto jsem při výměře pokuty zohlednil toto jako polehčující okolnost (k tomuto dále viz níže). Ve vztahu k veřejné zakázce č. 4 (k výroku X napadeného rozhodnutí) ovšem musím konstatovat, že předmětná písemná zpráva zadavatele nebyla zveřejněna vůbec, a proto nelze přihlédnout stejně jako v předchozím případě k tomu, že některé údaje mohly být na profilu dohledatelné, neboť v tomto případě obviněný nedostál své povinnosti vůbec a s ohledem na množství dokumentů by bylo značně náročné pro jednotlivé dodavatele vyhledávat informace, jež by měly být obsahem předmětné písemné zprávy. Ve vztahu k výroku X proto nelze k uvedenému tvrzení obviněného přihlédnout jako k polehčující okolnosti.
102. Se zřetelem ke skutečnosti, že se obviněný přiznává ke svým pochybením vztahujícím se k výroku III a X považuji námitky k předmětným výrokům za dostatečně vypořádané, a tedy za nedůvodné.
103. Nad rámec považuji za nutné uvést, že zákon o zadávání veřejných zakázek stojí na objektivní odpovědnosti za přestupky, tedy odpovědnosti pachatele přestupku bez ohledu na zavinění. Předmětné platí pro všechny přestupky v zákoně uvedené.

K výrokům IV a VI napadeného rozhodnutí

104. Výroky IV a VI napadeného rozhodnutí se vztahují k povinnosti zadat veřejnou zakázku v některém z úvahy připadajících druhů zadávacího řízení ve smyslu § 55 zákona, a to s ohledem na předpokládanou hodnotu veřejné zakázky.
105. Obviněný byl shledán vinným z přestupku kvalifikovaného ve výroku IV (k veřejné zakázce č. 2), neboť nezadal předmětnou veřejnou zakázku v souladu se zákonem, a to s ohledem na její předpokládanou hodnotu, jež byla v bodě 2.7 zadávací dokumentace ze dne 20. 12. 2017 stanovena na 6 000 000 Kč. Obviněný toliko uveřejnil předběžné oznámení o veřejné zakázce č. 2, a následně zveřejnil na svém profilu zadávací dokumentaci, v níž uvedl, že veřejnou zakázku č. 2 zadává v otevřeném řízení. Lhůtu k podávání nabídek obviněný stanovil do 4. 1. 2018, přičemž zadávací dokumentace byla uveřejněna dne 20. 12. 2017. Lhůta tedy byla dána v délce pouhých 15 dní⁵.
106. Výrokem VI (k veřejné zakázce č. 4) byl obviněný shledán vinným z přestupku, neboť nezadal předmětnou veřejnou zakázku podle zákona, a to s ohledem na její předpokládanou hodnotu, jež byla v bodě 4. 9 Výzvy k podávání nabídek ze dne 17. 1. 2017 stanovena na 6 300 000 Kč, přičemž tato byla zadána ve zjednodušeném podlimitním řízení.
107. Obviněný v rozkladu uvádí, že si je vědom toho, že u veřejné zakázky č. 2 bylo zadávací řízení zahájeno na nesprávném formuláři a se lhůtou k podávání nabídek, jež byla kratší než zákonem stanovená dolní hranice. Dále však dodává, že se uchazeči mohli o veřejné zakázce dozvědět, neboť zadávací dokumentace byla vyvěšena na profilu zadavatele, a tuto si stáhlo hned několik účastníků zadávacího řízení. Délka lhůty byla rovněž dle obviněného stanovena přiměřeně. Úřad měl tyto skutečnosti vzít v úvahu jako polehčující okolnost při výměře výše pokuty. K pochybení při zahájení veřejné zakázky č. 4 v rozkladu uvádí pouze to, že si je vědom toho, že zadávací řízení bylo zahájeno vadným způsobem v důsledku pochybení odpovědného zaměstnance obviněného.
108. Předně k této věci uvádím, že zadavatel je obecně povinen použít jeden z taxativně stanovených druhů zadávacího řízení, jež uvádí § 3 zákona a dále postupovat dle ustanovení upravujících zvolený druh.
109. Obdobně uvádí i komentářová literatura, v níž je uvedeno, že: „*Ať již bude příslušným zadavatelem zvoleno použití jakéhokoliv druhu zadávacího řízení (samozřejmě za splnění všech podmínek), musí beze zbytku platit, že zadavatel je vždy povinen řídit se procesními pravidly platnými pro ten který druh zadávacího řízení po celou dobu běhu zadávacího řízení.*“ (viz PODEŠVA, V. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Zákon o registru smluv. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, s. 232).
110. Po prostudování správního spisu, zejména pak dokumentů souvisejících se zadáváním veřejných zakázek č. 2 a 4, jsem dospěl k závěru, že skutková zjištění Úřadu jsou správná.
111. K postupu při zadávání veřejné zakázky č. 2 musím konstatovat, že zadávací řízení na tuto zakázku bylo zahájeno nesprávně. Zadavatel totiž musí primárně stanovit režim veřejné zakázky, podle kterého následně zvolí druh zadávacího řízení, přičemž je poté povinen postupovat podle pravidel stanovených pro jím zvolený druh zadávacího řízení, k čemuž

⁵ Dle bodu 13 zadávací dokumentace ze dne 20. 12. 2017.

v daném případě nedošlo. Obviněný byl v tomto případě povinen zadat veřejnou zakázku v nadlimitním režimu, a to v úvahu připadajícím druhu zadávacího řízení, což neučinil, resp. nezahájil zadávací řízení zákonem stanoveným postupem, a to dle § 56 odst. 1 zákona⁶. Pokud v daném případě totiž uveřejnil pouze předběžné oznámení o zahájení zadávacího řízení ze dne 15. 11. 2017, byť s příslibem⁷ uveřejnění následného oznámení o zahájení zadávacího řízení, ovšem bez splnění tohoto příslibu, nepostupoval v souladu se zákonem. Obecně by postup, kdy zadavatel uveřejní nejdříve předběžné oznámení, v němž určí datum uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení ve smyslu § 56 odst. 1 zákona způsobem podle § 212 zákona, a poté by tak skutečně učinil, byl zcela v pořádku. V takovém případě je totiž zcela dodržen zákonný postup zadávání veřejné zakázky v otevřeném řízení, byť tomuto předcházelo předběžné oznámení, jež má toliko informativní charakter.

112. V daném případě ovšem obviněný uveřejnil na svém profilu pouze zadávací dokumentaci vztahující se k veřejné zakázce č. 2, aniž by dle § 56 odst. 1 odeslal oznámení o zahájení zadávacího řízení tak, jak uvedl v předběžném oznámení. Předmětné zadávací řízení proto nelze považovat za řádně zahájené. Uveřejnění předběžného oznámení a jeho znění tak mohlo být pro některé uchazeče natolik matoucí, že právě z tohoto důvodu nepodali své nabídky, a právě tímto mohla být ovlivněna soutěž o nejvhodnější nabídku. Je vhodné také dodat, že i kdyby uchazeči věděli o předběžném oznámení, mohli zcela legálně očekávat, zejména s ohledem na to, že se jedná o nadlimitní veřejnou zakázku, uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení ve Věstníku veřejných zakázek i Úředním věstníku Evropské unie, a tedy kontrolovat pouze tyto portály. O zadání veřejné zakázky se proto nemuseli vůbec dozvědět.
113. Veřejná zakázka č. 2 je navíc veřejnou zakázkou nadlimitní, neboť její předpokládaná hodnota byla stanovena na 6 000 000 Kč, což je částka, která převyšuje finanční limit stanovený nařízením vlády č. 172/2016 Sb., o stanovení finančních limitů a částek pro účely zákona o zadávání veřejných zakázek, (dále jen „**nařízení vlády o stanovení finančních limitů**“).
114. Na základě výše uvedeného k výroku IV uzavírám, že v tomto případě byla naplněna skutková podstata přestupku kvalifikovaného v předmětném výroku napadeného rozhodnutí. Na tomto nemění ničeho ani tvrzení, že dodavatelé měli přístup k zadávacím podmínkám, jež byly uveřejněny na profilu zadavatele a měli tak dle obviněného veškeré potřebné informace k podání svých nabídek k dispozici, neboť postup, jež obviněný zvolil, je nepochybně v rozporu se zákonem a tato skutečnost nemůže daný fakt zhojit. K uvedenému tvrzení nelze přihlížet ani jako k polehčující okolnosti při výměře výše pokuty.
115. K výroku VI uvádím, že v daném případě tedy byla stanovena předpokládaná hodnota veřejné zakázky č. 4 na 6 300 000 Kč, přičemž finanční limit pro nadlimitní veřejnou zakázku byl stanoven nařízením vlády o stanovení finančních limitů v době zahájení předmětného zadávacího řízení pro určení nadlimitní veřejné zakázky na služby ve výši 3 686 000 Kč pro zadavatele podle § 4 odst. 1 písm. a) až c) zákona, tedy i pro obviněného. Obviněný proto měl veřejnou zakázku zadat jako veřejnou zakázku nadlimitní.

⁶ O skutečnosti, že bude veřejná zakázka č. 2 zadávána v otevřeném zadávacím řízení, se mohli uchazeči i široká veřejnost posléze dozvědět prostřednictvím zadávací dokumentace uveřejněné na profilu zadavatele.

⁷ Oddíl II bod 3) - datum uveřejnění oznámení o zahájení zadávacího řízení bylo stanoveno na den 27. 11. 2017.

116. Se zřetelem k výše uvedenému konstatuji, že obviněný měl zadat veřejnou zakázku v některém z v úvahu připadajících druhů zadávacího řízení dle § 55 zákona, a nikoliv tedy ve zjednodušeném podlimitním řízení dle § 53 zákona⁸, neboť předpokládaná hodnota veřejné zakázky č. 4 byla daleko nad finančním limitem stanoveným nařízením vlády o stanovení finančních limitů. K naplnění skutkové podstaty přestupku kvalifikovaného ve výroku VI tedy došlo, což obviněný nezpochybňuje a neuvádí k posouzení Úřadu, pokud jde o naplnění skutkové podstaty ničeho
117. Pro doplnění odkazuji na shrnutí Úřadu k předmětnému výroku VI, a to konkrétně na bod 230 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že: *„Je tak zřejmé, že za situace, kdy se v případě veřejné zakázky na dokumentaci k výstavbě pavilonu jednalo o nadlimitní veřejnou zakázku na služby (kterou však obviněný zadával ve zjednodušeném podlimitním řízení), přičemž obviněný nezaslal k uveřejnění předběžné oznámení ve smyslu § 34 zákona (jeho uveřejnění je právem obviněného, nikoli povinností), ani oznámení o zahájení zadávacího řízení v Úředním věstníku Evropské unie, je již tato skutečnost způsobila alespoň v potenciální rovině ovlivnit výběr dodavatele, neboť o záměru obviněného soutěžit veřejnou zakázku na dokumentaci k výstavbě pavilonu nebyl informován zákonem předvídaný okruh potenciálních dodavatelů, tj. dodavatelů z celé Evropské unie, a nelze tak zcela vyloučit, že pokud by tak obviněný učinil, mohl obdržet i nabídku dodavatele, která mohla být vyhodnocena jako výhodnější než nabídka vybraného dodavatele.“* S tímto závěrem se plně ztotožňuji a dodávám, že i když podalo nabídku v daném případě několik účastníků, není tím vyloučena možnost, že by v případě správného zadání veřejné zakázky, podalo nabídku vícero dodavatelů.
118. K námitce obviněného uvedené v rozkladu, který své pochybení odůvodňuje administrativním pochybením odpovědného zaměstnance nelze přisvědčit, neboť přestupky dle zákona jsou koncipovány na objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Míra zavinění se tedy pro účely přestupků dle zákona neposuzuje, jelikož tyto přestupky nejsou založeny na odpovědnosti za zavinění, to znamená, že případné úmyslné či nedbalostní jednání nemá na posouzení zákonnosti jednání obviněného žádný vliv. V případě objektivní odpovědnosti tedy platí, že subjekt, který svým jednáním naplnil znaky přestupku, odpovídá za škodlivý následek bez ohledu na zavinění. Obdobné uvedl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 11 2019, č. j. 4 As 276/2019 – 47, popřípadě lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 71/2009 – 67 ze dne 10. 6. 2010, dle kterého *„v oblasti veřejného práva je, na rozdíl od oblasti práva soukromého, odpovědnost právnických a podnikajících fyzických osob koncipována převážně na principu objektivní odpovědnosti, ve většině případů tedy zákon pro vznik odpovědnosti nevyžaduje zavinění subjektu. Ke vzniku odpovědnosti za správní delikt tedy postačuje, jsou-li naplněny znaky deliktu stanovené zákonem bez ohledu na to, zda lze v daném případě přičíst odpovědnému subjektu jednu z forem zavinění, či nikoliv.“*
119. Závěrem k výroky IV a VI napadeného rozhodnutí shrnuji, že nelze přisvědčit žádné z dílčích námitek obviněného, jež uvedl v rozkladu proti napadenému rozhodnutí, neboť tyto nejsou důvodné. K tvrzením obviněného navíc nelze přihlídnout ani jako k polehčujícím

⁸ Zadání veřejné zakázky ve zjednodušeném podlimitním řízení vyplývá z Výzvy k podávání nabídek ze dne 17. 1. 2017.

okolnostem, neboť k naplnění skutkových podstat přestupků došlo a míra společenské škodlivosti předmětných přestupků je vyšší. S ohledem na to, že si obviněný navíc uvědomuje svá pochybení, jak uvádí v rozkladu, považují námitky vztahující se k předmětným výrokům za vypořádané.

120. Nad rámec je nezbytné se vyjádřit k námitce obviněného uvedené na straně 4 rozkladu, dle které obviněný z úvahy Úřadu uvedené v bodě 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí, dovodil, že zjednodušené podlimitní řízení je nelegitimním zadávacím postupem. Tato dedukce obviněného je vskutku nelogická, neboť pro zadávání zakázek ve zjednodušeném podlimitním řízení zákon stanoví zcela odlišné podmínky pro zahájení zadávacího řízení, než jaké platí pro zadávání veřejných zakázek v nadlimitním režimu. Pokud tedy obviněný měl zadat s ohledem na finanční limit stanovený nařízením vlády o stanovení finančních limitů veřejnou zakázku č. 2 jako zakázku nadlimitní, měl postupovat při zahájení předmětného zadávacího řízení dle zákona, a to tedy uveřejněním oznámení o zahájení zadávacího řízení postupem dle § 56 a násl. zákona. Jestliže tedy Úřad v bodě 163 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v daném případě obviněný zadal veřejnou zakázku postupem, který postrádá prvky otevřené soutěže, jelikož o zahájení řízení nebyly zákonným postupem uveřejněny potřebné informace, je nutné s tímto souhlasit. Po potenciálních dodavatelích totiž nelze požadovat, aby pravidelně kontrolovali profily jednotlivých zadavatelů. Úřad navíc citovaným bodem nezpochybňoval obecně legitimitu zjednodušeného podlimitního řízení, jak uvádí obviněný, nýbrž pouze uvedl důvody, proč shledal postup obviněného v daném případě za nelegitimní.

K výroku V napadeného rozhodnutí

121. Výrok V napadeného rozhodnutí se dotýká pochybení při splnění povinnosti týkající se obsahových náležitostí stanovených v § 123 zákona, tedy náležitostí oznámení o výběru vybraného dodavatele. Obviněný v oznámení o výběru vybraného dodavatele nezachytil výsledek posouzení splnění podmínek účasti tohoto dodavatele, byť bylo toto jeho zákonnou povinností. Následně pak výsledek posouzení splnění podmínek zachytil až v písemné zprávě zadavatele zveřejněné na profilu zadavatele až po ukončení zadávacího řízení.
122. V rozkladu k předmětnému výroku obviněný uvádí, že pokud dle Úřadu pro vyslovení deliktu postačí pouhá možnost ovlivnění výběru nejhodnější nabídky, je nutno nahlížet na tuto potencialitu jako na pokus spáchání předmětného přestupku, jež by měl být sankcionován mírněji. Úřad proto měl přihlédnout k tomuto jako k polehčující okolnosti.
123. Předně je vhodné k dané věci uvést, že pokus přestupku je definován v § 6 zákona o odpovědnosti za přestupky, kde je tedy uvedeno, že pokus přestupku je obecně jednání, ať již fyzické osoby, právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby, které bezprostředně směřuje k dokonání přestupku, za předpokladu, že k jeho dokonání doposud nedošlo. V takovém případě se pokus přestupku při uplatnění zásad ukládání trestů za přestupky skutečně může trestat mírněji. V daném případě se ovšem o pokus přestupku nejedná.
124. Ze spisového materiálu vztahujícímu se k předmětnému přestupku jsem zjistil, že náležitosti Oznámení o výběru naplněny nejsou, tedy chybí v tomto oznámení posouzení splnění podmínek účasti vybraného dodavatele. Obviněný tedy v daném případě svým postupem nepochybně naplnil skutkovou podstatu přestupku, neboť dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona

je přestupek dokonán i v případě existence potenciální možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

125. Skutečnost, že k dokonání přestupku dle citovaného ustanovení zákona dochází i za předpokladu potenciální možnosti ovlivnění, vyplývá přímo ze zákonného znění „*příčemž tím ovlivní nebo může ovlivnit výběr dodavatele*“.
126. Výše uvedené potvrzuje rovněž rozhodovací praxe soudů rozhodujících ve správním soudnictví, a to i ve vztahu k předchozí právní úpravě zákona č. 137/2006 S., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, jež obsahovala obdobné ustanovení zákona⁹. K tomuto lze odkázat například na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2016, č. j. 31 Af 80/2014-62, v němž je konstatováno, že: „*skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách není založena na tom, že musí dojít k podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, ale postačí potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.*“ Pro doplnění lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012- 28, dle jehož závěrů „*ze zákonného znění ust. § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách expressis verbis plyne, že ke spáchání deliktu dojde, i pokud porušením zákona zadavatel pouze mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Ze zákona je tedy zřejmé, že postačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.*“
127. V rámci ukázky konstantní rozhodovací praxe v otázce potenciality ovlivnění lze odkázat také na novější judikaturu, a to konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, č. j. 10 As 94/2017-39. V bodě 22 odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud uvádí, že: „*Jak správně uvedl krajský soud, pro závěr o odpovědnosti za daný správní delikt není nezbytně nutné, aby v konečném důsledku skutečně došlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tedy například ke snížení okruhu zájemců. Zákon o veřejných zakázkách výslovně počítá s tím, že postačuje pouhá potencialita takového ovlivnění.*“
128. Smyslem řádného odůvodnění Oznámení o výběru dodavatele je umožnit dodavatelům výběr zadavatele účinně rozporovat. Tato možnost jim byla postupem zadavatele odeprána, čímž je i naplněna potencialita vlivu na výběr, neboť výběr nemohl být účinně ze strany dodavatelů namítán. S ohledem na to, že obviněný spáchání přestupku nepopírá, vypořádal jsem se pouze s námitkou uvedenou v rozkladu proti napadenému rozhodnutí a ve zbytku odkazuji na body 187 – 208 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
129. Závěrem lze pouze shrnout, že k naplnění skutkové podstaty přestupku kvalifikovaného ve výroku V napadeného rozhodnutí došlo, a není důvod pro zohlednění potenciality ovlivnění výběru dodavatele, neboť i s touto možností ovlivnění zákon pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) výslovně počítá. Námitka obviněného je proto nedůvodná.

K výroku XI napadeného rozhodnutí

130. Výrok XI dopadá na pochybení při klasifikaci předmětu plnění veřejné zakázky č. 5, neboť obviněný užil pro vymezení předmětu plnění kód podle hlavního slovníku jednotného klasifikačního systému pro účely veřejných zakázek (dále jen „**CPV kód**“), jež neodpovídal předmětu plnění. Předmětný kód CPV 71900000 se vztahuje toliko k laboratorním službám

⁹ Dle dřívější právní úpravy § 120 odst. 1 písm. a).

v oblasti architektonických, stavebních, technických a inspekčních služeb, avšak předmětem veřejné zakázky měly být laboratorní služby ve zdravotnictví.

131. Obviněný v rozkladu cituje z podaného odporu ze dne 6. 5. 2020 proti příkazu ze dne 29. 4. 2020 vydanému v souvislosti s pochybeními při zadávání veřejné zakázky č. 5 a uvádí, že je nezbytné kromě CPV kódu brát v potaz též slovní význam uvedený například v podobě klíčových slov u předmětu veřejné zakázky. Dle obviněného kombinací CPV kódu a slovním významem předmětu plnění dostatečně specifikoval jeho obsah a oslovil tak dodavatele, jež poskytují laboratorní služby obecně. Úřad měl toto zohlednit jako polehčující okolnost při výměře stanovené pokuty. K danému rovněž dodává, že se Úřad argumentací uplatněnou v odporu vůbec nezabýval, a v této části shledává napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
132. K otázce dostatečné specifikace předmětu veřejné zakázky prostřednictvím CPV kódů je vhodné odkázat nejprve na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2013, č. j. 7 Afs 98/2012-171, v němž je konstatováno, že: *„Vzhledem k tomu, že předmět každé veřejné zakázky je do jisté míry specifický, lze souhlasit se závěrem krajského soudu, že pro vymezení předmětu veřejné zakázky představuje jednotná klasifikace pouze pomocný a podpůrný nástroj. Jedná se však zároveň o nástroj, jehož využití je povinné a který plní zásadní roli, protože podporuje transparentnost zadávání veřejných zakázek. Jednotná klasifikace umožňuje vytvořit informační systém pro zadávání veřejných zakázek a snížit riziko chyby při překladu oznámení.“*
133. Z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu také plyne, že *„v případě, že míra přesnosti kódu je nedostatečná, musí veřejní zadavatelé uvést oddíl, skupinu, třídu nebo kategorii, která lépe vystihuje předmět jejich nákupu – obecnější kód, který lze podle členění CPV klasifikace rozpoznat. K dalšímu upřesnění pak slouží pomocné uvádění dalších CPV kódů. Vadný není postup, který opomíjí některý z nepodstatných prvků zakázky. Za diskriminační pro uchazeče je však třeba považovat takový postup, který rezignuje na označení podstatného, zpravidla převažujícího, znaku veřejné zakázky.“*
134. Úřad k přestupku vymezenému ve výroku XI napadeného rozhodnutí v bodě 293 odůvodnění uvedl, že: *„Důsledkem uvedení nesprávného číselného kódu CPV může být i diskriminace potenciálních uchazečů, kteří byli chybným číselným kódem CPV v oznámení zadávacího řízení uvedeni v omyl o předmětu veřejné zakázky, což se může projevit malým počtem uchazečů o veřejnou zakázku.“* S tímto závěrem se plně ztotožňuji, neboť právě uvedením nepřiléhavého CPV kódu obviněný narušil soutěž o veřejnou zakázku, protože mohl při uvedení dopadajícího číselného kódu obdržet mnohem více nabídek. V daném případě navíc obviněný při stanovení CPV kódu zcela vynechal podstatný znak veřejné zakázky, a to poskytování poptávaných laboratorních služeb primárně ve zdravotnictví, což je nutno v kontextu rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedeného v bodě 129 odůvodnění tohoto rozhodnutí považovat za diskriminační.
135. V daném případě jsem dále zjišťoval, zda obviněný užitím nepřiléhavého kódu mohl zmást uchazeče ohledně předmětu veřejné zakázky, přičemž jsem dospěl k závěru, že k tomuto mohlo dojít. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodech 299 – 307 ob stojí, a proto na něj plně odkazuji pro účely vypořádání námítky obviněného uvedené v rozkladu.

136. Ohledně CPV lze uvést, že se jedná o hierarchicky uspořádaný systém, jež slouží pro přesnější popis předmětu veřejné zakázky. Skrze CPV kódy lze lépe vyhledat veřejnou zakázku, a to i veřejnou zakázku z celé Evropské unie bez nutnosti překladu. Předmětný kód má zajistit, že se do zadávacího řízení přihlásí uchazeči ze zákonem předvídaného okruhu uchazečů, jejich předmět činnosti odpovídá předmětu veřejné zakázky. Pokud ovšem zadavatel uvede nesprávný kód, může tím okruh potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku omezit, neboť existují tací, jež vyhledávají veřejné zakázky toliko podle CPV (zejména zahraniční uchazeči).
137. Námitce obviněného, jež směřuje do vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v rozsahu výroku XI nelze přitakat, neboť Úřad vypořádal všechny jemu známé relevantní námítky a dostál tak všem podmínkám kladeným na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Nad rámec je vhodné k této věci uvést, že námitka týkající se nepřiléhavosti CPV kódu byla dostatečně vypořádána. Úřad navíc není povinen zabývat se všemi dílčími aspekty podané námítky, je-li z kontextu daného rozhodnutí patrné její vypořádání. K tomuto lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, dle kterého: *„Nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.“*
138. Obdobně pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2019, č. j. 2 As 150/2018 – 33: *„připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí.“*
139. Závěrem konstatuji, že se obviněný dopustil přestupku kvalifikovaného ve výroku XI napadeného rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené považuji rozkladové námítky obviněného za nedůvodné.
- K výrokům XII a XIII napadeného rozhodnutí*
140. Pochybení konstatovaná ve výrocih XII a XIII napadeného rozhodnutí se vztahují k veřejné zakázce č. 5 a týkají se hodnocení nabídek, resp. nastavení pravidel hodnocení dle § 115 odst. 1 zákona a také nastavení dílčích kritérií hodnocení dle § 116 odst. 3 zákona.
141. V zadávací dokumentaci¹⁰ ze dne 7. 11. 2018 na veřejnou zakázku č. 5 byla stanovena hodnotící kritéria pro zadání předmětné veřejné zakázky. Základním kritériem je dle bodu 14. 1 zadávací dokumentace ekonomická výhodnost nabídky. Dílčími kritérii jsou celkem 4 hodnotící kritéria, a to:

¹⁰ Bod 14.

- a. celková nejnižší nabídková cena v Kč bez DPH za 1 bod laboratorního výkonu PNB fakturované, (dále jen „**kritérium č. 1**“),
- b. odborná způsobilost a kvalita zdravotnické laboratoře, (dále jen „**kritérium č. 2**“),
- c. kvalita nabízeného laboratorního materiálu pro odběr krve, (dále jen „**kritérium č. 3**“),
- d. odborná způsobilost osob, které budou zadavateli poskytovat konzultace v oblasti laboratorní medicíny a provádět odborná školení, (dále jen „**kritérium č. 4**“).

142. Výrok XII se vztahuje toliko ke zjištěnému pochybení při nastavení kritéria č. 2, neboť předmětné kritérium by mělo nepochybně vyjadřovat kvalitativní hledisko, tedy kvalitu a odbornost zdravotnické laboratoře. Obviněný v rámci splnění tohoto kritéria požadoval doložení několika typů dokladů, osvědčení či certifikátů, jež může uchazeč doložit. V zadávací dokumentaci ovšem není postaveno najisto, jak by obviněný postupoval, pokud by k prokázání schopnosti poskytnout ucelený laboratorní servis specifikovaný v bodě 3.2 zadávací dokumentace k veřejné zakázce č. 5 uchazeči doložili všechny relevantní činnosti pouze jedním osvědčením či certifikátem, anebo samostatnými doklady. Způsob hodnocení kritéria č. 2 byl v zadávací dokumentaci¹¹ nastaven tak, že: *„Hodnotící komise v rámci kritéria č. 2 určí za nejvýhodnější tu nabídku, která prokáže odbornou způsobilost a kvalitu laboratoře nejvyšším počtem osvědčení a certifikátů.“* Obviněný navíc k předmětnému kritériu stanovil, že nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další v pořadí o 25 bodů méně.
143. Výrok XIII se vztahuje ke zjištění pochybení při nastavení kritérií č. 3 a 4, neboť u kritéria č. 3 obviněný neuvedl konkrétní požadavek pro naplnění daného kritéria. V bodě 14. 3 zadávací dokumentace k tomuto stanovil, že: *„Nejvíce bodů bude přiděleno nabídce, která splní všechny požadavky zadavatele na kvalitu laboratorního materiálu pro odběr krve, tj. bude mít vysokou kvalitu, umožní výhodný odběr krve u pacienta a zabezpečí ochranu zdravotnického personálu před rizikem nákazy.“* Požadavky na laboratorní materiál obviněný specifikoval v bodě 3.2.2. zadávací dokumentace způsobem, jak je popsáno v bodě 339 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Obviněný navíc k předmětnému kritériu stanovil, že nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další v pořadí o 25 bodů méně. Kritérium č. 4 se týká odborné způsobilosti osob, jež obviněnému budou poskytovat odborné konzultace v oblasti laboratorní medicíny, a provádět odborná školení. K předmětnému kritériu bylo v bodě 14. 3 zadávací dokumentace stanoveno, že: *„V rámci 4. kritéria získá nejvyšší počet bodů ta nabídka, která vytvoří pro zadavatele konzultační a školící tým s nejvyšším počtem odborníků, s nejdelší praxí a s nejvyšším počtem konzultačních hodin.“* Obviněný navíc k předmětnému kritériu stanovil, že nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další v pořadí o 25 bodů méně.
144. Obviněný v rozkladu k předmětným pochybením uvádí, že vždy bude možné říci, že hodnotící kritéria a způsob jejich hodnocení nebyl dostatečně specifikován, což dle obviněného povede k tomu, že zadavatelé budou dávat přednost spíše hodnocení nabídek dle kritéria ceny. Obviněný se ovšem snažil, aby v hodnocení dostatečně reflektoval vztah užitné hodnoty a ceny, tedy, aby dané kritérium bylo zcela přiléhavé. K výroku XIII dodává, že neměl v úmyslu členit stanovené kritérium hodnocení na dílčí kritéria. K danému rovněž

¹¹ V bodě 14. 3.

uvádí, že se Úřad klíčovou argumentací uplatněnou v odporu ze dne 6. 5. 2020 proti souvisejícímu příkazu ze dne 29. 4. 2020 vůbec nezabýval, a v této části shledává napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

145. Obecně lze k hodnocení nabídek, tedy ke způsobu nastavení hodnotících kritérií a stanovení způsobu hodnocení uvést, že hodnotící kritéria musí být určitá a jednoznačná, tedy taková, aby byla v souladu se zásadou transparentnosti dle § 6 zákona. Jinými slovy, aby hodnotící kritéria byla specifikována dostatečným způsobem tak, aby jednotliví uchazeči měli jasnou představu o tom, jak zpracovat svou nabídku, co v ní má být doloženo a co zadavatel preferuje. Hodnotící kritéria tedy musí být nastavena tak, aby podle nich mohly být nabídky uchazečů o veřejnou zakázku porovnatelné a naplnění kritérií ověřitelné.
146. Komentářová literatura uvádí, že: *„Při vymezení kritéria kvality si musí zadavatel počínat tak, aby stanovená kritéria byla vymezena způsobem umožňujícím vzájemné porovnání nabídek. Kritéria kvality tak musí zadavatel vymežit jednoznačně, přesně a úplně, aby nemohla nastat situace, že kritérium umožní dodavatelům dvojí či dokonce vícenásobný výklad s různými výsledky. V takovém případě by se zadavatel vystavoval riziku, že bude muset připustit všechny reálně možné výklady, neboť nejasnosti v zadávacích podmínkách nesmí jít k tíži účastníků zadávacího řízení, což by pro něj mohlo být ve výsledku nevyhovující, popř. riziku, že bude nucen zadávací řízení zrušit z důvodu nemožnosti vyhodnocení podaných nabídek. Další povinností zadavatele je vymežit kritéria kvality tak, aby bylo možné jejich naplnění ověřit. Komentovaný odstavec již ale nestanoví konkrétní způsoby, jak by měl zadavatel ověřitelnost splnění kritérií zajistit. Zásadní proto bude, aby zadavatel stanovil kritéria dostatečně jednoznačně, včetně způsobu jejich hodnocení, aby z něj bylo zřejmé, jaké hodnocení (jaký konkrétní počet bodů) za jakou dosaženou úroveň kvality účastník zadávacího řízení obdrží.“* (viz MACEK, Ivo a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek, Praktický komentář s judikaturou. Praha: Leges, 2017, s. 446 – 447).
147. K přestupku kvalifikovanému ve výroku XII napadeného rozhodnutí lze uvést, že z nastavení hodnotícího kritéria č. 2 je patrné, že by rozhodoval počet předložených dokladů prokazující určitou odbornou způsobilost, nikoliv jejich obsah. Odbornou způsobilost by totiž mohl uchazeč prokázat i jediným osvědčením či certifikátem, který byl pojímal kompletní činnost laboratoře. Přesto by dle nastavení hodnotícího kritéria č. 2 nejspíše nebyl úspěšný, neboť by dodal pouze jeden doklad, kdežto uchazeč, jež by dokládal jednotlivé činnosti vyžadované pro chod laboratoře samostatnými doklady, by měl mnohem větší šanci na úspěch, byť by nemusel být stejně kvalifikovaný jako uchazeč dokládající jeden doklad. Takto nastavené kritérium tedy neodpovídá obecnému nastavení kritérií kvality dle § 116 zákona. Nezbývá než ve zbytku odkázat na bod 334 odůvodnění napadeného rozhodnutí, se kterým se plně ztotožňuji.
148. Po posouzení věci, zejména pak prostudování zadávacích podmínek jsem dospěl k závěru, že také pravidla pro hodnocení nabídek, resp. pro přidělování bodů v rámci hodnocení nabídek u kritéria č. 2 jsou nastavena netransparentně. Pokud totiž dle bodu 14. 3 nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další o 25 bodů méně, pak není zřejmé, kolik získá v pořadí šestý a další účastník. Obecně lze říci, že snižování hodnocení o přesně stanovený počet bodů neodráží jasně a objektivně kvalitu a rozdílnost nabídek v rámci daného kritéria. S ohledem na výše uvedené proto konstatuji, že nebyly stanoveny pravidla pro hodnocení nabídek dle § 115 odst. 1 písm. b) zákona. V tomto ohledu tedy doplňuji

odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazující toliko na § 115 odst. 1 zákona o konkrétní písmeno předmětného ustanovení.

149. K výroku XIII napadeného rozhodnutí lze odkázat na argumentaci uvedenou v bodech 340, 341 (ke kritériu č. 3) a 346 (ke kritériu č. 4), se kterými se plně ztotožňuji.
150. Lze konstatovat, že pojmy, jimiž je specifikováno kritérium č. 3, jsou příliš obecné a pro stanovení kritérií hodnocení nepoužitelné. Pokud tedy obviněný stanovil parametry hodnocení u dílčího kritéria jako – „vysoká kvalita laboratorního materiálu“, „možnost odběru krve u pacienta“ a „zabezpečení ochrany zdravotnického personálu před rizikem nákazy“, pak uchazeči nemohli mít reálnou představu o tom, jak bude jejich nabídka hodnocena, jaké preference má obviněný či jaké minimální hranice pro splnění předmětného kritéria je zapotřebí dosáhnout. Pod výše specifikovanými pojmy si totiž může každý z uchazečů představit hodnocení něčeho jiného. Jde o pojmy natolik obecné, že ani uchazečům, ani hodnotící komisi nedávají návod, co má zadavatel za pro něj nejvhodnější a ani Úřad pak nemůže posoudit, zda zadavatel podle jím nastavených pravidel skutečně hodnotil. Nastavení zadávacích podmínek proto považuji za netransparentní.
151. Pravidla pro přidělování bodů v rámci hodnocení nabídek je rovněž nastaveno v rozporu se zákonem, neboť shodně jako u kritéria č. 2 bylo stanoveno, že: *„Nejkvalitnější nabídce přiřadí hodnotící komise 100 bodů, každé další méně kvalitní nabídce o 25 bodů méně.“* Z daného tedy nelze vyčíst, kolik bodů obdrží nabídka v pořadí šestého a dalšího účastníka. Jak již bylo uvedeno výše, snižování hodnocení o přesně stanovený počet bodů neodráží jasně a objektivně kvalitu a rozdílnost nabídek v rámci daného kritéria.
152. U kritéria č. 4 je problematické jeho nastavení, neboť se rozpadá na celkem tři parametry hodnocení, a to délka praxe, počet odborníků a počet konzultačních hodin, jak je patrné z bodu 14. 3 zadávací dokumentace na veřejnou zakázku č. 5. Ať již obviněný v rozkladu namítá, že neměl v úmyslu členit dané kritérium č. 4 na tato dílčí kritéria, nepochybně tak učinil, neboť právě tato jsou předmětem hodnocení, tedy předmětem úvahy o splnění kritéria č. 4. Předmětnou námitkou se zabýval již Úřad v bodě 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto na tento bod plně odkazuji a shledávám námitku obviněného nedůvodnou.
153. K danému lze dále uvést, že obviněný při nastavení tohoto kritéria neurčil vzájemný vztah uvedených parametrů, neurčil tedy jejich vzájemnou souvislost, ani který z těchto klíčových parametrů upřednostňuje. Jak již uvedl Úřad v bodě 346 odůvodnění napadeného rozhodnutí: *„Na základě takto nedostatečně nastavených pravidel pro hodnocení nabídek tedy nelze objektivně určit, zda větší počet bodů získá dodavatel, který má větší počet odborníků s kratší praxí či menší počet odborníků s delší praxí, přičemž pokud bude zohledněn další parametr kritéria, tj. počet konzultačních hodin, problém se dále násobí.“* S tímto závěrem se plně ztotožňuji.
154. I u kritéria č. 4 nastavil obviněný pravidla pro hodnocení nabídek v rozporu se zákonem, neboť i zde nejvýhodnější nabídka získá 100 bodů a každá další o 25 bodů méně. K danému odkazuji na body 146, potažmo 149 odůvodnění tohoto rozhodnutí.
155. Ve vztahu k rozkladové námitce směřující do výroku XII a XIII shodně uvádím, že v daném případě se skutečně nejedná o libovůli Úřadu sankcionovat nastavení zadávacích podmínek,

nýbrž o sankcionování skutečně nesprávně nastavených hodnotících kritérií, vč. pravidel pro jejich hodnocení, jež je způsobilé ovlivnit hospodářskou soutěž. Tvrzení, že vždy bude dle obviněného možné říci, že hodnotící kritéria a způsob jejich hodnocení nebylo dostatečně upraveno, a povede to k tomu, že zadavatelé budou dávat přednost spíše hodnocení dle kritéria ceny, je pouze spekulativní. Obviněný však tuto část argumentace uvedenou v rozkladu neopírá, kromě své úvahy, o žádný relevantní důkazní prostředek. Nelze proto k tomuto přihlídnout.

156. Závěrem lze shrnout, že nastavení kritérií č. 2, 3 a 4 bylo netransparentní, a proto Úřad správně zhodnotil, že došlo k naplnění skutkové podstaty přestupků kvalifikovaných ve výrocích XII a XIII. S odůvodněním uvedeným v napadeném rozhodnutí se proto plně ztotožňuji a námitky obviněného shledávám nedůvodnými.

K moderaci pokuty

157. Výrokem XIV byla obviněnému uložena pokuta dle zásad pro ukládání správních sankcí, zejména pak v souladu se zásadou absorpce ve smyslu § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a to za nejpřísněji trestný přestupek se zohledněním všech přitěžujících okolností. Nejpřísněji trestným přestupkem byl shledán přestupek kvalifikovaný ve výroku XI napadeného rozhodnutí. K výměře pokuty odkazují plně na body 354 – 408 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
158. Úřad předmětným výrokem uložil správní pokutu ve výši 625 000 Kč.
159. Obviněný v rozkladu rozporuje ve vztahu k uložené pokutě zejména způsob jejího uložení a její výši, neboť dle jeho názoru Úřad nezohlednil všechny polehčující okolnosti, čtená přiznání obviněného, a také vadně aplikoval zásadu absorpce, v důsledku čehož zcela rezignoval na účel spojeného řízení o přestupcích. Obviněnému zcela nesprávně uložil trest úhrnný, avšak dle obviněného mu měl být uložen trest souhrnný. V daném případě tedy Úřad dle obviněného pouze sečetl výše pokut stanovených v prvotních příkazech a dále již s jejich výší nijak nepracoval. Závěrem v rozkladu obviněný podotýká, že nelze pro účely stanovení výše pokuty se zohledněním majetkových poměrů vycházet z jeho obratu, neboť tyto prostředky jsou ihned investovány zpět do provozu zdravotnického zařízení, a proto vyměřená výše pokuty znamená pro obviněného citelný a nepřiměřený zásah do jeho hospodaření. Obviněný dodává, že neví, jak zajistit uhrazení uložené pokuty tak, aby se chybějící finanční prostředky neprojevíly na kvalitě jím poskytované péče.
160. Ke konkrétním rozkladovým námitkám předně uvádím, že podstata zásady absorpce: *„tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy, zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno). Pokud tedy krajský soud v rozhodnutí připustil, že je možno uložit za sbíhající se delikty jeden (úhrnný) trest, a to za delikt nejpřísněji trestný, č. j. 6 As 57/2004 - 59 pak připustil aplikaci zásady absorpce sazeb. Použití této zásady tedy má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že delikvent bude uznán vinným ze spáchání více správních deliktů.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 – 54).

161. V daném případě Úřad, jak plyne z bodů 368 – 380 odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil, že nejpřísněji trestným přestupkem je přestupek kvalifikovaný ve výroku XI. Za tento přestupek lze uložit pokutu dle § 268 odst. 2 písm. a) zákona ve výši až 20 000 000 Kč.
162. Úřad v daném případě rovněž přihlédl k tomu, že obviněný byl již v minulosti trestán za přestupky, o nichž již bylo Úřadem rozhodnuto ve výrocích I – IV rozhodnutí ze dne 6. 5. 2020, č. j. ÚOHS-13530/2020/523/JMa vydaného ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0118/2020/VZ. Dostál tedy své povinnosti přihlédnout při výměře pokuty ke všem sbíhajícím se přestupkům.
163. Pro naplnění zásady absorpce, tedy absorpci sazeb, kdy přísnější trest pohlcuje trest mírnější neboli *poena maior absorbet minorem* je stěžejní, aby správní orgán přihlédl ke všem zbývajícím přestupkům a uložil správní trest (pokutu) za ten nejpřísněji trestný, přičemž obecně přihlédl ke zbývajícím přestupkům jako k přitěžujícím okolnostem, popř. některá pochybení s menší společenskou škodlivostí může vzít v potaz jako polehčující okolnost. Uvedené Úřad provedl, a také přihlédl k některým polehčujícím okolnostem, jak je patrné z bodů 391 a 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V bodě 401 odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad konstatuje, že uvedené polehčující okolnosti umožnily uložit pokutu ve výši celkem 6,5 % maximální výše zákonem stanovené sazby za přestupek kvalifikovaný ve výroku XI.
164. Úřad v napadeném rozhodnutí konstatoval, že výše uložené pokuty je zcela adekvátní, neboť odpovídá povaze a závažnosti spáchaného přestupku kvalifikovaného ve výroku XI se zohledněním majetkových poměrů obviněného, a také s přihlédnutím ke všem přitěžujícím a polehčujícím okolnostem v podobě velkého množství spáchaných přestupků. S tímto závěrem se plně ztotožňuji.
165. Dle mých zjištění Úřad tedy uložil pokutu za nejpřísněji trestný přestupek, a to ten uvedený ve výroku XI, přičemž absorboval sbíhající se přestupky (obviněný v rozkladu nenamítá, že by Úřad některý opomněl). Úřad dále zohlednil všechny přitěžující i polehčující okolnosti a uložil trest na spodní hranici zákonné sazby za přestupek kvalifikovaný ve výroku XI napadeného rozhodnutí. Úřad tedy nepřistoupil k uložení samostatných trestů za jednotlivé přestupky, nýbrž tedy za ten nejpřísněji trestný a k ostatním přihlédl jako k přitěžujícím okolnostem. Postup Úřadu byl tedy zcela v souladu se zákonem. Námitka týkající se nedodržení zásady absorpce při stanovení výše pokuty je proto nedůvodná.
166. Nelze rovněž vyhovět námitce uvedené v rozkladu vztahující se k majetkovým poměrům obviněného, jež tvrdí, že nelze pro účely posouzení jeho majetkových poměrů vycházet z obratu nemocnice, neboť tyto prostředky obviněný ihned „investuje“ zpět do provozu. K danému je nezbytné uvést, že Úřad nemá možnost vycházet z ničeho jiného, než je právě obrat obviněného, skutečnost, že tyto prostředky jsou ihned vloženy do chodu nemocnice, na tomto ničeho nemění. Nelze v daném případě upustit od potrestání či snížit uloženou pokutu jen proto, že obviněným je nemocnice. Nejedná se o malý subjekt, naopak subjekt s vysokým ročním obratem, který by měl mít odborný personál i na zadávání veřejných zakázek, popř. si tento zajistit, neboť k jejich zadávání dochází poměrně často. V posuzovaných případech šlo mnohdy o závažná pochybení, která Úřad ani jeho předseda musí zohlednit při stanovení výše pokuty. Pokutu lze zcela jistě individualizovat, pokud jde o povahu přestupku. Je ovšem nutné posuzovat i majetkové poměry zadavatele, a to zejména

v té rovině, která se týká možné likvidačnosti, nikoliv však zvýhodňovat či naopak znevýhodňovat některé dodavatele podle toho, jaké činnosti zajišťují. Pokuta byla navíc uložena spíše ve spodní hranici zákonné sazby za pochybení ve výroku XI a s ohledem na četnost spáchaných přestupků by uložením ještě nižší pokuty nebyly naplněny základní funkce právní odpovědnosti, a to funkce represivní a především preventivní.

167. Ohledně výše uložené pokuty je možné rovněž doplnit, že v případě vedení společného řízení může dojít rovněž k užití zásady asperace, jež je zakotvena v § 41 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž využitím této zásady by mohlo dojít i ke zpřísnění sankce za předmětné přestupky. Úřad se však k užití této zásady neuchýlil, byť mohl.
168. K výše uvedenému proto shledávám, že Úřad při výměře pokuty za přestupky obviněného nepochybil, neboť postupoval dle zákona. Dále konstatuji, že jsem nad rámec Úřadem zjištěné polehčující okolnosti uvedené v bodě 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zjistil další polehčující okolnost, jak uvádím v bodě 101 odůvodnění tohoto rozhodnutí. Existenci této polehčující okolnosti jsem zohlednil při výměře pokuty.
169. Nicméně vzhledem k tomu, že jsem dospěl k závěru zapříčiňujícímu zrušení výroku II napadeného rozhodnutí, je nezbytné přiměřeně snížit pokutu, neboť v daném případě „odpadla“ jedna z přitěžujících okolností. Tuto skutečnost bylo nezbytné také reflektovat při stanovení výše pokuty za zbývající přestupky kvalifikované ve výrocích I, III – XIII napadeného rozhodnutí.
170. S přihlédnutím k návrhu rozkladové komise a se zohledněním toho, že změnou napadeného rozhodnutí nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků řízení, jsem tedy přistoupil ke změně napadeného rozhodnutí, a to tak, že snižuji pokutu uloženou za přestupky kvalifikované ve výrocích I, III – XIII napadeného rozhodnutí postupem dle § 152 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 90 odst. 1 písm. c) a dle zásad pro ukládání správních sankcí a za současné snahy o zachování funkce uložené pokuty. Se zřetelem k výše uvedenému jsem proto změnil výrok XIV napadeného rozhodnutí tak, že pokutu snižuji na částku 600 000 Kč.
171. Výše uvedenou částku považuji za zcela přiměřenou vzhledem k povaze a závažnosti přestupku kvalifikovaného ve výroku XI, a to s přihlédnutím ke všem zbylým přitěžujícím okolnostem se zohledněním všech polehčujících okolností. Výše pokuty je adekvátní rovněž z hlediska vyvážení současně působící preventivní a represivní funkce postihu za spáchání přestupků obviněným.
172. Změnu výroku XIV napadeného rozhodnutí lze provést, jelikož obviněnému není ukládána žádná nová povinnost, toliko se v řízení o rozkladu mění výměra pokuty a podle § 36 odst. 3 správního řádu se v tomto řízení o rozkladu nepostupuje, jelikož podklady rozhodnutí odvolacím správním orgánem nově pořizovány nebyly.

VI. Závěr

173. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad nepostupoval v případě výroku II napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem a správním řádem, jsem z důvodů uvedených v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že nastaly podmínky pro zrušení výroku II napadeného rozhodnutí, a k zastavení správního řízení v tomto rozsahu. V souvislosti s tímto jsem rovněž dospěl k závěru, že je nezbytné snížit pokutu uloženou v napadeném rozhodnutí.

174. Ve zbytku napadeného rozhodnutí jsem po zvážení všech aspektů dané věci a po zjištění, že Úřad postupoval v souladu se zákonem a správním řádem, dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí z důvodu uváděných v rozkladu.
175. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem přistoupil ke zrušení výroku II napadeného rozhodnutí a zastavení správního řízení v tomto rozsahu. V rozsahu výroku I, III – XIII, XV napadeného rozhodnutí jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, a proto jsem přistoupil v tomto rozsahu k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu, přičemž jsem zároveň dospěl k závěru, že je nutné přistoupit k moderaci pokuty uložené výrokem XIV napadeného rozhodnutí s ohledem na zrušení výroku II napadeného rozhodnutí, a proto jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrocích I, II a III tohoto rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

1. Psychiatrická nemocnice Bohnice, příspěvková organizace, Ústavní 91/7, 181 00 Praha 8

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy